

(15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φδλ. 639—640

Ἔτος ΚΖ.

15 Μαρτίου 1972 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρλ. 2

Τηλ. 628.280

Γραφεία Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Οί πρόμαχοι τῆς Ὁρθοδοξίας Κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ ἔδωσαν
τὸ παρὸν τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ Κυριαὴ τῆς Ὁρθοδοξίας

Ἐν μέσῳ πάνυ υποβλητικῆς καὶ καταλυτικῆς ἀτμοσφαίρας ἐφορτάσθη ἐφέτος ἡ Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Συνλόγου τῶν Τριῶν Ἱεροσχωῶν ὑπὸ τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς καὶ λαὸς ἔδωσαν τὸ παρὸν εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας κατακλύσαντες ἀσφυκτικῶς τὴν αἰθουσαν τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς τῆς 14ης Φεβρουαρίου ἔ.ξ.

Ἡ ἐορταστικὴ ἐκδήλωσις ἤρχισε μὲ προσευχὴν καὶ πρόλογον τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Γ. Ο.Χ. Ἑλλάδος κ.κ. Αἰξεντίου.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἡ σημερινὴ ἡμέρα εἶναι τόσο μεγάλη, ὅσον μεγάλη εἶναι καὶ ἡ ἐορτὴ τῆς Ὁρθοδοξίας. Σήμερον ἡ Ὁρθοδοξία ἄγει τὰ ὀνομαστήρια αὐτῆς καὶ πανηγυρίζει χαρμωδῶς τὰς νίκας καὶ τοὺς θριάμβους, οὓς κατήγαγε, καθ' ὅλων τῶν πολέμων αὐτῆς. Εἶναι «ἐορτὴ ἐορτῶν καὶ πανηγυρὶς πανηγύρεων».

Εἶναι ἐορτὴ καθ' ἣν συνορτάζουν ὁ Οὐρανὸς καὶ ἡ Γῆ, ὁ Θεὸς καὶ οἱ Ὁρθόδοξοι. Ἐάν ὑπάρχῃ Ὁρθόδοξος Χριστιανός, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ χαίρεται σήμερον καὶ ἀγάλλεται, πρέπει νὰ ἀμφιβάλλοιεν, ἐὰν γνησίως καὶ εὐλαϊκῶς ἀγαπᾷ τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Οἷους διωγμοὺς ὑπέμεινε ἡ Ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία κατὰ τὴν διαδρομὴν ὁλοκλήρων αἰώνων ζωῆς καὶ ἐπιβιώσεως! Διωγμοὺς πολλοὺς, συνεχεῖς, ἀνεκδιηγῆτους καὶ τραγικοὺς εἰς ποταμοὺς θυσιῶν καὶ αἱμάτων.

Ἀλλὰ μετὰ πάντα διωγμὸν ἡ Ἐκκλησία ἐξήρχετο νικητρία πρὸς χαρὰν τῶν πιστῶν καὶ κατασχύνῃ τῶν ἐχθρῶν αὐτῆς.

Εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν καὶ τὸ Ἀγιολόγιον τῆς Ἐκκλησίας ἀναφέρονται ἑκατομύρια Μαρτύρων, Ὁσίων, Ὁμολογητῶν καὶ Ἀγωνιστῶν τῆς εὐσεβείας, οἵτινες προσέτιμησαν τὸ πικρὸν ποτήριον τοῦ θανάτου ἢ τὴν ἀρνήσιν τῆς πίστεως.

Ἡ σημερινὴ ἡμέρα υπομνήσκει εἰς ἡμᾶς πάντας, τοὺς ἥρωας ἐκείνους τῆς ἀληθείας (ὧν τὰ ὀνόματα ἐν βίβλῳ ζώντων καὶ ὧν οὐκ ἄξιός ἐστιν ὁ κόσμος), τοὺς ἥρωας ἐκείνους (λέγω) οἱ ὁποῖοι ἐν Χριστῷ ἔζων, ἀνέπνεον, ἔδρων καὶ ἐκήρυττον, ἀλλὰ καὶ ἐν Χριστῷ καὶ Θεῷ ζῶντι ἀπέθνησκον.

Ἄλλοι μὲν ἐκ τούτων «καθ' ἡμέραν ἀπέθνησκον» ἐν σπηλαίοις καὶ ὄρεσι καὶ ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς κρυπτόμενοι, ἄλλοι δὲ ἐν πολλαῖς καὶ ποικίλαις βασάνοις καὶ διὰ μαρτυρικοῦ θανάτου.

Αἱ θυσίαι καὶ τὰ μαρτυρικά αἵματα τούτων ὅστε-

ρέωσαν καὶ ἐλάμπρυναν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ παρέδωσαν ἀνόθευτον καὶ ἀπαρχαράκτον τὴν ἀγίαν τοῦ Χριστοῦ πίστιν εἰς ἡμᾶς.

Ἐπενθυμίζει ἐπίσης εἰς ἡμᾶς ἡ σημερινὴ ἡμέρα πάντας ἐκείνους τοὺς ἀπαισίους αἱρετικούς, οὓς οἱ Ἄγιοι καὶ Θεοφόροι Πατέρες παρέδωσαν «τῷ αἰωνίῳ ἀναθέματι» διὰ τὰς κακοδοξίας καὶ πλάνας αὐτῶν καὶ ὁδηγεῖ ἡμᾶς εἰς θλιβεράς σκέψεις καὶ διὰ τοὺς σημερινούς αἱρεσιάρχας καὶ αἱρετικούς, οἵτινες ποικιλοτρόπως βάλλουν κατὰ τῆς ὑγιούς καὶ πατρῶας ἡμῶν πίστεως.

Τότε, κατὰ τοὺς χαλεποὺς ἐκείνους καιροὺς ἡ Ἐκκλησία εἶχε νὰ ἀντιμετωπίσῃ καὶ νὰ δώσῃ μάχην κρατεράν κατὰ τῶν Εἰκονομάχων τῶν μὴ σεβομένων τοῦτέστιν τὴν γεγραμμένην καὶ ἱερὰν παράδοσιν περὶ τιμῆς πρὸς τὰς ἁγίας Εἰκόνας, τώρα κατὰ τοὺς σημερινούς δυσοίωνους καιροὺς, ἔχει νὰ ἀντιμετωπίσῃ τοὺς ἀπαισίους Οἰκουμενιστὰς τοὺς χειροτέρους πάντων τῶν αἱρετικῶν ὅλων τῶν αἰώνων.

Οἱ Οἰκουμενισταὶ ἔχουν ἀρνηθῇ παντελῶς τὴν εὐσεβείαν.

Τὸ δόγματα, οἱ Κανόνες, αἱ Παραδόσεις εἶναι δι' αὐτοὺς οὐτοπία. Κατὰ τὴν γνώμην των δογματικαὶ διαφοραὶ δὲν ὑπάρχουν μεταξὺ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ Παπισμοῦ, ἀλλὰ μόνον ἐμπάθεια καὶ μῖσος, ἅτινα κατ' αὐτοὺς εἶναι ἡ αἰτία τοῦ διχασμοῦ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν.

Ἐχουν τοσοῦτον σκοτισθῇ καὶ πλανηθῇ, ὥστε νὰ συμπροσεύχωνται καὶ συλλειτουργοῦν μετὰ τῶν αἱρετικῶν παρὰ τὰς ἀπαγορεύσεις Ἱερῶν Κανόνων, Συνόδων Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν.

Ἠχθῆσαν δὲ εἰς τοιοῦτον σημεῖον ἀσεβείας καὶ καταλίσεως παντὸς ἱεροῦ καὶ ὁσίου ὥστε νὰ ἀποφασίσουν (ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία) νὰ μεταδίδουν τὰ Ἀχραντα Μυστήρια εἰς τοὺς Παπικούς.

Προσφάτως σχεδιάζουν νὰ ἐπιβάλλουν ἐπισήμως τὴν κατάργησιν τῆς παραδεδομένης Νηστείας, τὴν ἀποβολὴν τοῦ ράσου, τὴν σύντημσιν τῶν Ἀκολουθιῶν, τὴν κατάργησιν τοῦ Τέμπλου.

Προετοιμάζουν «Πανορθόδοξον Σύνοδον» διὰ τὴν ἐπιβολὴν τῶν καινοτομιῶν των καὶ ὑπὸ τὸ ὕπαινον καὶ προδοτικὸν πρόσχημα καὶ σύνθημα τῆς ἐνώσεως καὶ ἀγάπης ἐτοιμάζονται νὰ προδώσουν τὴν ἀγίαν Ὁρθοδοξίαν καὶ νὰ τὴν ὑποτάξουν εἰς τὴν αἵρεσιν, τὴν πλάνην.

Δὲν λαμβάνουν ὑπ' ὄφει των διαμαρτυρίας, ἀντιδράσεις, γνώμης Μεγάλων Νομομαθῶν καὶ Κανονολόγων, ἀλλὰ μόνον τὰς νεοτεριστικὰς καὶ Οἰκουμενιστικὰς ἀπόψεις καὶ φρονήματα τοῦ Ἀρχηγοῦ των καὶ μεγίστου Αἱρεσιάρχου Πατριάρχου Ἀθηναγόρα.

Πολύπλευροι, σοφοὶ καὶ γνώστοι τῶν Ἱερῶν

Κανόνων Καθηγηταί τοῦ Πανεπιστημίου, ὡς ὁ κ. Τρεμπέλας, Μουρατίδης, Καρμύρης καὶ ἄλλοι ἔγραψαν πολλάκις καὶ κατ' ἐπανάληψιν, καὶ διεμαρτυρήθησαν ἐντόνως κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ! Ἀλλὰ φεῦ! Ποῖος τὸς ἀκούει;

Ἐγκριτα Χριστιανικά περιοδικὰ πανελληνίου ἢ μᾶλλον παγκοσμίου διαδόσεως, ὡς ὁ «Σωτήρ», ἡ «Ζωή», ὁ «Ἐκκλησιαστικὸς Ἀγών», ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» καὶ ἰδίως ὁ Ὁρθόδοξος Τύπος προέβησαν εἰς πολλὰς δημοσιεύσεις κατὰ τῆς Οἰκουμενιστικῆς Κινήσεως καὶ ἐστηλίτευσαν τὸν Οἰκουμενισμόν. «Ἀλλὰ οὐκ ἦν φωνὴ οὐκ ἦν ἀκρόασις». Διὰ τί νὰ ἀπαντήσουν καὶ διεμαρτυρηθοῦν οἱ Οἰκουμενισταί; Διὰ νὰ φανοῦν ὅτι εἶναι τῷ ὄντι «λύκοι βορεῖς», «μὴ φρειδόμενοι τοῦ Ποιμανίου»; ὅτι εἶναι προδόται τῆς Ὁρθοδοξίας, ἄθεοι, ἄπιστοι, μασῶνοι καὶ ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ;

Ἐὰν ἀπαντήσουν εἰς τοὺς Ὁρθόδοξους θὰ ἀποκαλυφθῇ τὸ ψεῦδος, ἡ πλάνη, ἡ κακοδοξία, ἡ παναίρεσις των.

Δι' αὐτὸ καὶ σιωποῦν διὰ νὰ φαίνονται καὶ ἀποδεικνύονται ἄνθρωποι τῆς ἀγάπης, ἄνθρωποι ἀνώτεροι, εὐγενεῖς, ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ, αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι μετὰ τὸν Οἰκουμενισμόν ἀπέβησαν «τέκνα ὀργῆς», ὄργανα τοῦ Διαβόλου, δολιοφθορεῖς καὶ οἱ χεῖριστοι τῶν αἰρετικῶν ὅλων τῶν αἰώνων.

Λέν μισοῦμεν αὐτοὺς, ἀλλὰ τὴν αἵρεσίν των.

Λέν ἀπεχθανόμεθα τοὺτους, ἀλλὰ τὸν ὀλέθριον συγγραμμὸν, ὁ ὁποῖος ἔχει πρόγραμμά του τὴν ἐξαφάνισιν τῆς ἀγίας Ὁρθοδοξίας.

Θὰ ἀγωνισθῶμεν μέχρι ἐσχάτων κατ' αὐτῶν. Πανταχοῦ θὰ διακηρύττομεν ὅτι οἱ Οἰκουμενισταὶ εἶναι «προβατόσχημοι λύκοι», πολέμοι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, φίλοι παντὸς αἰρετικοῦ καὶ πάσης θρησκείας, σύμμαχοι καὶ συνεργάται τοῦ Ἑωσφόρου. Θὰ πολεμήσωμεν αὐτοὺς, ὡς οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἡμῶν ἐπολέμησαν τοὺς πάσης φύσεως αἰρετικούς καὶ μετὰ τὴν πανοπλίαν τοῦ Σταυροῦ καὶ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ θὰ τοὺς νικήσωμεν. «Αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν».

Ἐν τμήμα τῆς αἰθούσης μετὰ τὸν εὐσεβέστατον καὶ ἐνθουσιῶντα ἡρωϊκὸν λαὸν μας.

Οι Οικουμενιστάι έχουν πτυχία, γνώσεις, αξιώματα, έξουσían. Ήμείς οί 'Ορθόδοξοι έχομεν Θεόν, Αγίους, Τίμιον Σταυρόν και πίστιν άκαταγώνιστον. «Ή μεγαλωσύνη στα έθνη δέν μετριέται με τό στρέμμα, με τής καρδιάς τό πύρραμα, μετριέται και με τό αίμα» λέγει ό Έλλην ποιητής Κωστής Παλαμάς.

Διά τής πίστεως ήγωνίσθησαν οί πρωχοί άλιείς και κατέκτησαν πνευματικώς όλον τόν τότε γνωστόν κόσμον.

Διά τής πίστεως οί 'Άγιοι Μάρτυρες και όμολογηταί τής εὐσεβείας «κατηγωνίσαντο βασιλείας, ειργάσαντο δικαιοσύνην, επέτυχον έπαγγελιών, έφραξαν στόματα λεόντων, έσβεσαν δύνανιν πυρός, έφυγον στόματα μαχαίρας, ένεδυναμώθησαν από άσθενείας, έγεννήθησαν ισχυροί έν πολέμω, παρεμβολάς έκλιναν άλλοτρίων». (Έβρ. 11, 33 - 35).

Ό άφειδής εις τās έπαγγελίας του Θεός ήμϊών λέγει: «Ό πιστεύων εις έμέ τά έργα, α έγώ ποιώ, κάκεινος ποιήσει και μείζονα τούτων ποιήσει».

Πρός τί λοιπόν φοβούμεθα; προς τί όπισθοχωρούμεν;

«Τίς Θεός μέγας, ό Θεός ήμϊών»; έπειδή είμεθα όλίγοι, ένθ' έκείνοι είναι πολλοί; Ό Κύριος άπαντά páλιν επί τούτου: «Μή φοβού τό μικρόν ποίμνιον ότι ηύδόχησεν ό Πατήρ ήμϊών δοῦναι ήμιν τήν Βασιλείαν» (Λουκ. 12, 32). «Ελ ό Θεός μεθ' ήμϊών, τίς καθ' ήμϊών»;

Με τās σκέψεις ταύτας ας προχωρήσωμεν άτρόμητοι και άποφασιστικοί εις τόν άγώνα τούτον κατά τών αίρετικϊών και δή τών Οικουμενιστών, βέβαιον όντες, ότι ή νίκη θα είναι πάντοτε μεθ' ήμϊών.

Εις τόν άγώνα τούτον δέν είμεθα μόνοι. Έχομεν τό νέφος τών Μαρτύρων, τών Όσίων, τών Όμολογητών και όλων τών άγωνιστών τής εὐσεβείας, οί όποιοι έκ τών Ούρανίων Σκηνομάτων παρακολουθούν τόν ήμέτερον άγώνα και διά τών πρεσβειϊών των είναι έτοιμοι πάσαν στιγμήν νά βοηθήσουν και νά ενδυναμώσουν ήμās διά νά αντιπαραταχθώμεν κατά τοῦ παλαμναίου δράκοντος, όστις θρασείαν ήγειρε τήν κεφαλήν κατά τής 'Αγιοτάτης, Παναμίμου, άκρηάτου και Παναχράντου 'Ορθοδοξίας.

Ω φίλη 'Ορθοδοξία! Ω 'Αγία 'Ορθοδοξία! Δέν έχομεν άλλο τι νά σοι προσφέρωμεν, από μίαν καρδίαν θερμουργόν και παλλομένην από ίερόν ένθουσιασμόν και ένθεον ζήλον διά σέ. Ω Θεία 'Ορθοδοξία! Διά σέ είμεθα έτοιμοι και τήν ζωήν ήμϊών νά θυσιάσωμεν και νά προστεθώμεν εις τήν χορείαν όλων έκείνων, οί όποιοι θυσιασθέντες διά σέ έκέρδισαν τούς Ούρανους και ζώσιν εις αιώνας άτελευτήτους έν χώρα ζώντων και έν σκηναίς Δικαίων!

Έν συνεχεία έλαβε τόν λόγον ό Καθηγητής Θεολόγος κ. Σταῦρος Καραμήτσος. Καί κατ' αρχάς μέν άνεφέρθη ούτος εις τό μεγαλειόν τής Κυριακής τής 'Ορθοδοξίας, ήν έξήμνησε καταλλήλως και ένθουσιωδώς, έν συνεχεία δέ έστράφη κατά τοῦ Οικουμενισμοῦ, τόν όποϊον έχαρακτήρισεν ως πανάρεισιν και μέγιστον έχθρόν τής 'Ορθοδόξου Έκκλησίας. Έν τῷ λό-

γῳ του έτόνισε τήν ύπαρξιν τής ΜΙΑΣ, ΑΓΙΑΣ, ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ και άνέπτυξε μετά σαφηνείας τήν θεωρίαν

Ό κ. Σταῦρος Καραμήτσος όμιλόν.

περί κλάδων.

Ακολουθως ύπεγράμμισεν, ότι μόνον έν τῇ 'Ορθοδοξία σώζεται τίς και ότι ό Παπισμός και ό Προτεσταντισμός δέν είναι Έκκλησία αλλά αίρέσεις. Έστηλάτισε κανστικώς τās καινοτομίας τής Κρατούσης Έκκλησίας, αί όποαί είναι άπορθόδοξοι, άντικανονικαί και άντιπαραδοσιακαί και τήν παράνομον και αυθαίρετον είσαγωγήν τοῦ Γρηγοριανού ήμερολογίου έν τῇ 'Ορθοδόξω Λατρεία παρά τās άποφάσεις Πανορθοδόξων Συνόδων, αίτινες κατεδίκασαν τοῦτο.

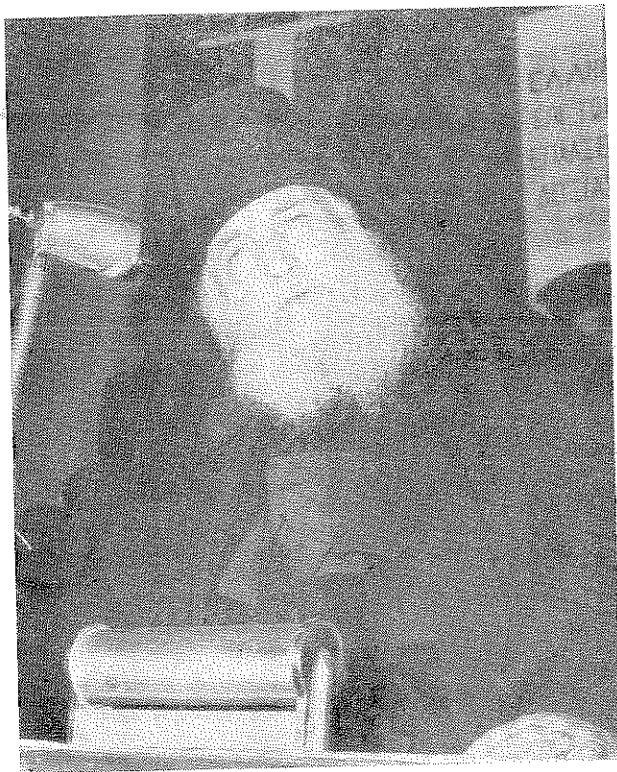
Μετ' ένθουσιασμοῦ έτόνισε τήν ανάγκην τής άχρι θανάτου έμμονής εις τό παραδοσιακόν πνεῦμα έστω και άν τοῦτο άπαιτήση θυσίας και διωγμούς. «Είναι μέγα δῶρον τοῦ Θεοῦ νά διωχθώμεν, εάν τό καλέση ή ανάγκη», είπεν ό κ. Καραμήτσος, «άλλά φαίνεται δέν είμεθα άξιοι νά διωκώμεθα», συνεπλήρωσεν.

Εις ένίσχυσιν τοῦ λόγου του τούτου άνέφερε τό σοφόν λόγιον τοῦ Ούρανοβάμονος Παύλου: «ήμιν έχάρισθη τό ύπέρ Χριστοῦ οὐ μόνον τό εις αὐτόν πιστεῦν αλλά και τό ύπέρ αὐτοῦ πάσχειν». (Φίλιπ. 1, 29).

Πλήρης ένθέου ζήλου και Πνεύματος 'Αγίου ό Καθηγητής κ. Καραμήτσος έκαντήριασε τό Νέον Ήμερολόγιον, τό όποϊον έδημιούργησε σχίσμα εις τήν

Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐτόνισεν, ὅτι οἱ σχισματικοί, οἱ ἀκολουθοῦντες τούτῳ τὸ Νέον Ἡμερολόγιον δὲν σώζονται ὡς εὐρισκόμενοι ἐκτὸς τῆς σωστικῆς κιβωτοῦ τῆς Ἐκκλησίας δηλαδὴ τοῦ Χριστοῦ. Ἐκάκισεν μετὰ δριμύτητος τὰς ἀσεβεῖς δηλώσεις Ἱεραρχῶν στρεφόμενας κατὰ τῶν Δογμάτων, τῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν σεπτῶν παραδόσεων.

Ἐν μᾶ λέξει ὁ λόγος τοῦ Θεολόγου - Καθηγητοῦ κ. Σταύρου Καραμήτσου, ἦτο κατὰ τὸ ἄνευ προηγουμένου εἰς τὰ χρονικά τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος. Καὶ τοῦτο, διότι ὁ κ. Καραμήτσος εἶναι ἀληθινὸς Ὁρθόδοξος Χριστιανός, Ὁρθόδοξος οὐχὶ μόνον ἐν λόγοις ἀλλὰ καὶ ἐν ἔργοις. Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς μετὰ ἐνάρετον βιοτὴν καὶ βιώματα ἅγια. Τοῦ ἀνήκουν θεομῖα, θεομύηματα συγχαρητήρια, ἐπεὶ δὲ ὁμολογεῖ εὐθαρσῶς καὶ μετὰ παρηγορίας τὰς εὐσεβεῖς καὶ ἁγίας διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν πεποιθήσεις του, ἄνευ οὐδενὸς ἐνδοκισμοῦ. Τοιούτων ὁμολογητῶν ἔχει ἀνάγκην σήμερον εἴτερ ποτε καὶ ἄλλοτε ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Μετὰ τὸν κ. Καραμήτσουν ὁμίλησεν ἐν ὀλίγοις καὶ ὁ πολυσέβαστος καὶ παλαιόμαχος ἀγωνιστὴς τῆς Ὁρθοδοξίας Ὁσιολογιώτατος Μοναχὸς Πατὴρ Μάρκος Χανιώτης.

Ὁ καθηγούμενος Π. Μάρκος ἐπὶ τῆς ἑδρας.

Καὶ αὐτὸς ἐπλεξε ἐγκώμιον κατάλληλον διὰ τὴν ἁγίαν Ὁρθοδοξίαν καὶ κατεφέρθη μετὰ σφοδρότητος κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. «Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Νέου

Ἡμερολογίου ἀπέβη αἰρετική», ὑπεγράμμισεν ὁ π. Μάρκος διότι συμπτᾶται μετὰ τοὺς αἰρετικούς παρὰ τὰς ἀποφάσεις καὶ τοὺς Κανόνας Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Κατὰ τὴν λαμπρὰν ταύτην καὶ πανηγυρικὴν ἑορταστικὴν ἐκδήλωσιν ἐψάλησαν καὶ θαυμάσιοι βυζαντινοὶ ὕμνοι ὑπὸ χορωδίας καλλιφόνων Ἱεροψαλτῶν, προεξαρχόντων τῶν μουσικοδιδασκάλων κ. Ἰωάννου Συμεωνίδου καὶ Νικολάου Κουκουλάκη.

Ἀληθινοὶ τῷ ὄντι θὰ παραμείνῃ ἡ ἑορτὴ αὕτη εἰς τοὺς παρακολουθήσαντας αὐτὴν καὶ θὰ ὑπενθυμίξῃ εἰς πάντας ἡμᾶς τὸ ἱερὸν χρέος ἡμῶν νὰ ζῶμεν ὡς Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ καὶ νὰ ὁμολογῶμεν τὴν ἁγίαν Πίστιν ἡμῶν ὡς Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

« Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ »
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 623.280
Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Διευθυντὴς συντάξεως † ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας

Παῖσιος
Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου
Γεώργιος Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἑσωτερικῶς :	Ἑξάμηνος δραχμας	15 —
"	ἑτησία	30 —
Ἐξωτερικῶς :	Ἑξάμηνος δολλάρια	2
"	ἑτησία	4
	Τιμὴ Φθάλου δρχ.	2

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Ἡ Ορθοδοξία καὶ ὁ μέγας συανδαλοποιός

ΟΙ ΑΦΩΡΙΣΜΕΝΟΙ ΚΑΗΡΙΚΟΙ
ΤΗΣ ΜΕΓΙΣΤΗΣ ΛΑΤΡΑΣ ΤΟΥ ΑΓ. ΘΡΟΥΣ

Τὸν αἵρετίζοντα Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. Ἀθηναγόραν, πρὸ τινων ἡμερῶν, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν 50 χρόνων τῆς Ἀρχιερωσύνης του, ὁ ἐξοχώτατος Ὑφυπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Τσάκωνας, ἐπιτιμολόγησεν ὡς «μέγαν εἰρηνοποιὸν πέφαν ἀπὸ τὰ πάθη τῆς ματαιοδοξίας»!

Προφανῶς ὁ κ. Ὑφυπουργός, εἰς τὴν ἀξιολόγησίν του αὐτὴν τοῦ Οἰκουμενιστοῦ Πατριάρχο, ἐλησμόνησεν ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἀγία τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν καὶ τροφὸς Ἐκκλησία, εἶναι Θεανθρώπινος οργανισμὸς καὶ οὐχὶ ἀπλῶς ἀνθρώπινον κατασκευάσμα, κατέχουσα τὴν ἐξ ἀποκαλίψεως ἀλήθειαν καὶ τῆς ὁποίας οἱ Ἱεροὶ κανόνες, περιβεβλημένοι μετὰ τὸ θεῖον κύρος τοῦ Θεανθρώπου Ἰδρυτοῦ Αὐτῆς Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἀδιάσειστος καὶ αἰωνία. Καὶ μόνον πολέμιος ἄνθρωπος, ἀδιαφορῶν πρὸς τὸν Θεανθρώπινον τοῦτον χαρακτήρα τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας δύναται νὰ καταφρονήσῃ τὸ Πάνσεπτον καὶ Ἱερὸν καθεστὼς τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν Πατέρων ἡμῶν καὶ νὰ θέσῃ βέβηλον χεῖρα εἰς αὐτό, τὸ ὁποῖον Αὐτὸ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα διεμόρφωσε καὶ παρέδωκεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὡς πολῦτιμον καὶ ἀσύλητον θησαυρόν, τῆς ἀληθείας, τὸσον εἰς τὰ ἱερὰ δόγματα ὅσον καὶ εἰς τὴν θέλειαν λατρείαν. Αὐτὰ καθὼς φαίνεται δὲν εἶχεν ὑπ' ὄψιν του ὁ κ. Ὑφυπουργός.

Καὶ διὰ τοῦτο, περιπίπτει εἰς καταφανὴ πλάνην ἀποδίδων εἰς τὸν αἵρετικὸν Πατριάρχην τὴν ιδιότητα «...τοῦ διακόνου Καινῆς Διαθήκης» καὶ διότι «ἐστάθη πέρα ἀπὸ ταῖς δογματικαῖς διαφοραῖς... καὶ ἐστάθηκε πᾶνω ἀπὸ τῆ λάσπη καὶ τὰ ταπεινὰ πάθη τῶν ὁμοδόξων του»!

Καὶ εἰς τὴν προσπάθειαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἀναφερόμενος ὁ κ. Ὑφυπουργός διὰ τὴν ἐνότητα τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, ἐκπαῖ εἰς ἐπιφωνήματα παραληροῦντος καὶ διατελοῦντος μακρὰν τῆς πραγματικότητος ὡς ἐξῆς: «ἡ μεγάλη ψυχὴ τοῦ Ἀθηναγόρα ἐνίκησε τὴν ἐπαρξιακὴν μεγαλαυχίαν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ τῆς ἔδωκε τὰ φτερά τῆς Οἰκουμενικότητος καὶ τοῦ Πανχριστιανικοῦ διαλόγου! Ἡ Ὁρθόδοξία ἐξοχώτατε κ. Ὑφυπουργέ, δὲν ἔχει τὸν χαρακτήρα τὸν ὁποῖον ἀποδίδετε εἰς αὐτὴν «ὡς ἐπαρξιακὴν» διότι ἔχει τὴν Οἰκουμενικότητα ἀπὸ Αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ Ἰδρυτοῦ Αὐτῆς ὅστις ἀποστέλλων τοὺς ἁγίους Αὐτοῦ μαθητὰς καὶ Ἀ-

ποστόλους ἐπὶ τὸ κήρυγμα ἔδωκεν Οἰκουμενικὴν τὴν ἐξουσίαν εἰς αὐτοὺς λέγων: «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετείλαμην ὑμῖν» καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμὶ πάσας τὰς ἡμέρας ἕως συντελείας τοῦ αἰῶνος» (Ματθ. Κ28 - 19 - 20)· καὶ: «πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα κηρύξατε τὸ Εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει· ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθῆς σωθήσεται, ὁ δὲ ἀπιστήσας κατακριθήσεται» (Μάρκ. 16 στίχ. 15—16).

Ἰδοὺ ἡ πραγματικὴ Οἰκουμενικότης τὴν ὁποίαν ἔχει ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἀπὸ Αὐτὸν τὸν Ἀρχηγὸν καὶ τελευτὴν τῆς Πίστεως καὶ ἀόρατον κεφαλὴν αὐτῆς (Ἐβρ. 12—2). Καὶ τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν κηρύττομεν καὶ ὁμολογοῦμεν εἰς τὸ ἔννατον ἄρθρον τοῦ Συμβόλου τῆς Χριστιανικῆς ἡμῶν Πίστεως.

Δυστυχῶς ὁ ὑπὲρ πᾶσαν αἵρεσιν ἀντίχριστος καὶ ἀπαίσιος Οἰκουμενισμὸς, εὗρεν ἀλήχησιν εἰς τὸν κατὰ παραχώρησιν τοῦ Θεοῦ ἐξ ἁμαρτιῶν ἡμῶν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Ἀθηναγόραν, ὅστις ἀρνούμενος τὴν ἀλήθειαν τῆς μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ τῆς ὁποίας ἐλησμόνησεν ὅτι ἐτάχθη φρουρός, ἐγένετο ἀποστάτης καὶ προδότης αὐτῆς ὡς ἄλλος Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης!

Καὶ ὁ Οἰκουμενιστὴς πλὴν Πατριάρχης ἀδιαφορεῖ διὰ τὸ μέγα σκάνδαλον τὸ ὁποῖον δημιουργεῖ εἰς τὴν συνείδησιν τῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν μετὰ τὴν Παναίρεσίν του.

Κωφεῖ εἰς τὰς φωνὰς καὶ τὰς διαμαρτυρίας, τῶν παυόντων διὰ τὴν χειμαζομένην ἁγίαν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Ἐκκλησίαν. Καὶ ἐπιχειρεῖ τὴν ψευδένωσιν νὰ παραστήσῃ ὡς τετελεσμένον γεγονός μετὰ τοῦ αἵρετικοῦ Πάπα, ὅπως ἀδυσίμως καὶ ἐλαφρᾷ τῇ συνειδήσει εἰς τὴν ὁποίαν ἀνθίσταται ἡ συνείδησις τοῦ θρησκείοντος Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ἀποσκοπὼν νὰ ἀποκτήσῃ δόξαν...

Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν θεωροῦμεν ἀναγκαῖον νὰ δημοσιεύσωμεν τὸ κατωτέρω σχετικὸν ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς ἐξ Ἁγίου Ὄρους.

M. M.

«...Ἡ ἀπόπειρα αὕτη δὲν ἐπιχειρεῖται διὰ πρῶτην φοράν. Ὑπάρχει καὶ τὸ προηγουμένον εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν μας ἱστορίαν. Καὶ τὸ προηγουμένον

αὐτὸ συνέβη κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Αυτοκράτορος τοῦ Βυζαντινοῦ Μιχαὴλ Παλαιολόγου. Τὸν Πατριάρχικόν θρόνον κατείχεν ὁ Ἰωάννης ὁ ΙΑ' ὁ Βέκκος, «διαβόητος δὲ καὶ διὰ τὴν περὶ τὰ δόγματα παλιμβουλίαν, καὶ τέλος διὰ τὴν ἀσχερὰν αὐτοῦ λατινοφροσύνην» (κατάλογος Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως Ζαχ. Ν. Μαθᾶ σελ. 85).

Οὗτος λοιπὸν ἐπεχείρησε τὴν βιαίαν ὑποταγὴν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸν κοσμικόφρονα Παπισμόν, ὑπὸ τὸ ἀπατηλὸν πρόσχημα τῆς ψευδενώσεως.

Πλὴν ὅμως προσέκρουσεν εἰς τὴν ἀντίστασιν τῶν εὐσεβῶν Ὁρθοδόξων. Στρατηγεῖον καὶ ἐπαλξίς τῆς ἀντιστάσεως αὐτῆς, χάρις εἰς ἣν «ἡ παγίς συνετρίβη καὶ ἡμεῖς ἐσώθημεν» ἀνεδείχθη τὸ «Ἅγιον Ὅρος». Ἡ Ἁγία καὶ εὐλογημένη γῆ τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἐβάφη μετὰ τὰ τίμα αἱματὰ τῶν Μαρτύρων τῆς Ὁρθοδοξίας Μοναχῶν καὶ λαϊκῶν. Πρωτάτου, Καρυῶν, Μονῆ Ζωγράφου, Μονῆ Βατοπεδίου, Μονῆ Ἰβήρων, ἰδοὺ οἱ πάνσοφοι τόποι, ὅπου τὰ ὄργανα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωάννου τοῦ Βέκκου, ἐτυράνησαν καὶ ἐφόνευσαν μαρτυρικῶς τὰ φωτόμορφα τέκνα τῆς Ἀγίας Ὁρθοδοξίας, διὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὸν καταχθόνιον Παπισμόν, ὅπως καὶ τὰ νῦν.

Τῇρξαν τότε, ὅπως καὶ τώρα, οἱ δειλοί, οἱ ριψάσπιδες, ἀλλ' ἐκεῖνοι, καθὼς λέγεται, πρόκεινται θέαμα φρικτόν, εἰς τὰ ἀπρόσιτα σπήλαια τῆς περιχθῆς Λαύρας, ὡς ἀφωρισμένοι, τομπανιαῖοι καὶ ἀδιάλυτοι, οἱ τωρινοὶ προσπαθοῦν μετὰ τὰ μέσα νὰ καταθρονώσουν τὴν ἐλεγχομένην τὸν συνειδησὶν καὶ καταφέρονται ἀυστόλως κατὰ τῶν ζηλωτῶν Πατέρων, ἀποκαλοῦντες αὐτοὺς «πεπλανημένους καὶ ζουρλωτάς», καὶ μετὰ ἄλλα κοσμητικὰ ἐπίθετα, ἃ ἐφεύρε ἡ νοσηρὰ αὐτῶν φαντασία. Σὰς ἀντιγράφω τὴν ἀφήγησιν τοῦ αἰοδιόμου πνευματικοῦ Γαβριὴλ Ἱερομονάχου σχετικῇ οὖσαν μετὰ τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἀφωρισμένων τῆς Λαύρας, σπουδαιότατην διότι εἶναι ἓνα σοβαρὸν ντοκουμέντο κατὰ τῶν ἀνομιμῶν τὴν ἰσχυρίων:

«Γαβριὴλ Ἱερομόναχος Κελλίων Ἰβηρικὸν Γενέθλιον Τιμίου Προδρόμου, ἐτῶν ἐνεήκοντα ἐννέα (99). Εἰς ἀδελφὸς ἦκουσε διὰ τοὺς ἀφωρισμένους ὅπου εἶναι εἰς τὴν Λαύραν τοῦ Ἀθωνος, οἱ ὅποιοι ἐδέχθησαν καὶ συνελλειτούργησαν μετὰ τὸν Ἰωάννην τὸν Βέκκον, τὸν λατινόφρονα Πατριάρχην. Εἶχεν ἀμφιβολίαν, ἂν εἶναι πράγματι ἀληθὲς καὶ πάντοτε ἐρευνούσε καὶ ἐρωτοῦσε ἂν εὐρίσκειται κανεὶς νὰ τοὺς εἶδεν ἰδίους ὁμιᾶσι. Καὶ τὸν ἐληροφόρησα ὅτι τοὺς εἶδα καὶ εἶναι βεβαίωτατα, ἐπειδὴ ἐγὼ ἦρθα εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος εἰς τὰ 1885 ἐτῶν εἰκοσι' μετὰ δύο ἔτη, ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ πάρωμε σιτᾶρι ἀπὸ τὴν Μονὴν Κωνσταντινουπόλεως 1200 ἀκάδες, ἐπῆγαμε διὰ θαλάσσης μετὰ τὴν βάρκα τὴν ἰδικήν μας νὰ τὸ περιλάβωμε, ὅπου ἦμουν 22 ἐτῶν καὶ ἦτο τὸν Σεπτέμβριον δύο ἡμέρας μετὰ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἐπῆγαμε τὸ ἐσπέρας καὶ ἐμείναμε εἰς τὸν ἀρσανᾶν τῆς Μεγίστης Λαύρας, ὅπως τὸ πρῶτ' ἐξακολουθήσωμεν τὸ ταξιδίον μας, καθὼς καὶ ἔγινε. Μόλις ἐξακολουθήσαμε ὀλίγον διάστημα, ἀπὸ τὴν Λαύραν, ἀκούω καὶ μοῦ λέγει

ὁ Γέροντάς μου Μελέτιος Μοναχός: «Παῖδί μου, Γαβριὴλ, ἐδῶ παρεμποδὸς ὑπάρχουν οἱ ἀφωρισμένοι οἱ ὅποιοι ἐδέχθησαν τοὺς Λατινόφρονες εἰς τὴν Μεγίστην Λαύραν καὶ συνελλειτούργησαν μετὰ τὸν Ἰωάννην Βέκκον καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ τοὺς ὁποίους ἐγὼ τοὺς ἔχω ἰδεῖ καὶ ἄλλοτε, ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶσαι νέος καὶ ἴσως νὰ γίνῃ κάποτε λόγος καὶ διόλου, καὶ νὰ λέγουν μερικοί, ὅτι ψέματα εἶναι, δὲν ὑπάρχουν τίποτα, οὕτε ἀφωρισμένοι, ἀλλὰ τὰ λέγουν διὰ φόβους εἰς τοὺς ἀνθρώπους, δι' αὐτὸ πάμε νὰ τοὺς ἰδῇς ἰδίους ὁμιᾶσι, νὰ μὴ πιστεῖς ὅτι καὶ ἂν σοὺ λέγουν, διότι καὶ ἡ Ἁγία Γραφὴ λέγει: «ὁ ὀφθαλμὸς εἶναι πιστότερος τῶν ὠτῶν» λέγοντας ὁ Γέροντάς τὰ τοιαῦτα, ἐφθάσαμεν εἰς ἓνα ἀπότομον γκαρενόν, ὅπου μόνον νὰ τὸν ἰδῇ ὁ ἄνθρωπος τρομάζει, καὶ μοῦ λέγει: «ἐδῶ εἶναι», ἐγὼ δὲ περιεργαζόμενον νὰ τοὺς ἰδῶ καὶ τὸν λέγω: «μετὰ ποιοῦδευεις;». Λοιπὸν ἐγέλασε καὶ μοῦ λέγει: «τί νομίζεις, εἶναι σταυρὸς ἢ εἰκόνες νὰ βλέπουν οἱ ἄνθρωποι νὰ κάμνουν τὸν Σταυρὸν τοὺς; ἐνῷ ἔχουν τοῦ διαβόλου τὴν μορφήν, τὴν ὁποίαν θὰ ἰδῇς καὶ τότε θὰ πεισθῇς». Τότε λοιπὸν προσεγγίσαντες εἰς τὴν ἀπότομον ἐκείνην χαράδραν, καὶ μετὰ κόπου πολλοῦ ἐβγήκαμε ἔξω καὶ μετὰ τὰ εἴκοσι νύκτια, ἀνεβήκαμε πέντε - ἕξ μέτρα καὶ ἔπειτα εἶδα ἓνα σπήλαιον καὶ εἰσῆλθαμε καὶ βλέπω, ἐλεεινὸν θέαμα: Τρεῖς ἀνθρώπους ἀκουμπισμένους εἰς τὸν βράχον, ὁρθοί, μετὰ τὰ ροῦχα-ράσα καὶ ζωστικά, οἱ ὀφθαλμοὶ ἀνοικτοί, ἡ κόμη καὶ τὸ γένειον καὶ τῶν τριῶν μακρὰ καὶ κατάλευκον, τὰ πρόσωπά των ὅπως εἶναι τὸ χρῶμα τῆς φούμας, ὁμοίως καὶ αἱ χεῖρες πρὸς τὰ κάτω, οἱ δάκτυλοι ὀλίγον κλειστοὶ πρὸς τὰ μέσα, οἱ ὀνόχες τῶν χειρῶν ἕως 2—3 πόντους μεγάλοι, τῶν δὲ ποδῶν δὲν ἐφαίνοντο, ἐπειδὴ ἦσαν καλυμμένα μετὰ κάλτσες καὶ τὰ παπούτσια. Μάλιστα ἠθέλησα νὰ τοὺς ψηλαφίσω καὶ νὰ ἰδῶ ἂν πράγματι τὸ σῶμα ἦτο μαλακὸ ἢ μόνον ξηρὸ δέσμα καὶ ὁσά, ἀλλὰ δὲν μοῦ ἄφησε ὁ Γέροντάς μου λέγει: «μὴ βάλῃς χεῖρ ἐπὶ τὴν ἀργὴν τοῦ Θεοῦ». Εἰς ὅλα ὅμως τὰ ἄλλα ἔβαλα μετὰ τὴν ἐπιμέλειαν μόνον χεῖρ δὲν ἔβαλα. Καὶ τότε διόλου δὲν ἐδειλίασα, τώρα ὅμως ὅταν τοὺς ἐνθυμηθῶ, ταράττεται ἡ ψυχὴ μου καὶ δὲν ἠμπορῶ οὔτε νὰ κοιμηθῶ ἡμερόνυχτα οὔτε νὰ φάγω δύο καὶ τρεῖς ἡμέρας, ἐνῷ τότε, πού τοὺς εἶδα, οὔτε τοὺς ἔβαλα εἰς τὸν νοῦν μου.

Γράφω ἰδίᾳ χειρὶ εἰς τὰς δύο Μαρτίου 1964 ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ξενοφώντος, Γαβριὴλ Ἱερομόναχος πνευματικὸς ἐκ τοῦ Ἰβηριτικοῦ Κελλίου Γενέσιον τοῦ Τιμίου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου «Μαλάκι» Θεόκλητος Μ.Α.

Σημειωτέον ὅτι οἱ ἀνωτέρω ἀφωρισμένοι προϊστάμενοι Κληρικοὶ τῆς Ἱερᾶς καὶ Μεγίστης Λαύρας τοῦ Ἁγίου Ὁρους, οἱ ὅποιοι συνελλειτούργησαν μετὰ τὸν ἀνωτέρω Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Ἰωάννην τὸν Βέκκον ὑπῆρξαν πρὸ 700 ἐπικκοσίων περίπου

Ἡ Δίκη τῆς Κοζάνης

Τῇ 8ῃ Σεπτεμβρίου π. ἔτους διεξήχθη ἡ δίκη ὑπὸ τοῦ Τριμελοῦς Πρωτοδικείου Κοζάνης κατὰ τῆς Ὁσιωτάτης Γερουτίσης Μαγδαληνῆς διὰ τὸ βιβλίον αὐτῆς: «Οἱ Δῆμοι τῆς Ὁρθοδοξίας».

Τὸ βιβλίον ἐκarakterίζεται ἀπὸ τοὺς μάρτυρας τῆς κατηγορίας, ὅτι «ἀποτελεῖ λιβελὸν καὶ ὕβριν κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας» ὅτι παρερμηνεῖ τὰ κείμενα τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ Ἱερῶν Κανόνων καὶ ὅτι θίγει τὰ δόγματα καὶ τὰς παραδόσεις...

Εἰς σχετικὴν δὲ ἐρώτησιν τοῦ κ. Προέδρου: «Γιὰ πῶς σκοπὸν γράφτηκε τὸ βιβλίον αὐτό». Ἀπήντησεν ὁ κληρικὸς καὶ πρῶτος μάρτυς: «Σκοπὸς τῆς συγγραφῆς εἶναι νὰ φθεῖρη τὰς συνειδήσεις τῶν πιστῶν καὶ νὰ κινήσῃ προσηλυτισμὸν ὑπὲρ τῆς παρασυναγωγῆς τῶν Παλαισημιολογικῶν».

Δεύτερος δὲ μάρτυς Ἱεροφάνης καὶ Ἀρχιμανδρίτης, εἰς τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν τοῦ κ. Προέδρου, ἀπήντησεν ὅτι τὸ βιβλίον «εἶναι ἔργον κακῆς προαιρέσεως, πλάνης καὶ ὅτι ἀποτελεῖ ὕβριν κατὰ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος».

Παρέστησαν ὡς μάρτυρες κατηγορίας καὶ τρεῖς Θεολόγοι καθηγηταί, οἵτινες σχεδὸν κατέθεσαν τὰ αὐτὰ μὲ τοὺς ὡς ἄνω κληρικούς. Ὁ δεύτερος ἐκ τῶν κ. καθηγητῶν εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ κ. Προέδρου, «ἂν διὰ τοῦ βιβλίου θίγονται τὰ δόγματα καὶ αἱ παραδόσεις», ἀπήντησεν ὅτι: «κακοδοξεῖ τὸ βιβλίον, διότι τὸ νέον ἡμερολόγιον τὸ θεωρεῖ σχίσμα».

Καὶ ὁ τρίτος ἐξ αὐτῶν ἐπαναλαμβάνει, ὅτι: «τὸ βιβλίον ὑβρίζει τὴν Ἐκκλησίαν, τοὺς Ἐπισκόπους, τοὺς ὁποίους λέγει: «γεννήματα ἐχιδνῶν, ὄφεις, σαύρας, τρισταλάνα γεννήματα, Ἰσκαριώτας, φράγγους» καὶ ὅτι θίγονται τὰ δόγματα, διότι ἀναφέρει τὴν Ἱεραρχίαν ὡς «παραπλανηθεῖσαν» καὶ κατὰ τὴν γνώμην του, οἱ Ἐπίσκοποι ἀποτελοῦν τὴν Ἐκκλησίαν!».

Ὁ δὲ Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως κατέθεσε τὰ αὐτὰ μὲ τοὺς ἀνωτέρω μάρτυρας τῆς κατηγορίας καὶ προσέθηκεν ὅτι: «τὸ βιβλίον κατηγορεῖ τὴν Ἐκκλησίαν, ὅτι δὲν ἔχει χάριν καὶ ὅτι δι' αὐτοῦ ὑβρίζονται Ἐπίσκοποι, Ἀρχιεπίσκοποι, Πατριάρχαι καὶ ὅτι τὸ βιβλίον παραποιεῖ τὰ κείμενα».

Αὐταὶ εἶναι αἱ καταθέσεις τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας. Δι' αὐτῶν ἐμίλησεν ὁ Σ. Μητροπολίτης Κοζάνης κ. Διονύσιος, τοῦτέστιν αὐτὴ ἡ νεωτερίζουσα Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος!

Εἰς τὴν δίκην ἐπευσαν νὰ συμπαραστοῦν 5 Ἀγιορείται, ὁποῖοι τῆς εὐσεβείας, σεβάσμιοι Πα-

τέρων. Καὶ ἡ εἰκὼν αὐτῶν εἶναι δημοσιευμένη εἰς τὴν δευτέραν ἐκδόσιν τῆς «Διοδόμου Ρομφαίας» ὑπὸ τοῦ Ἀγιορείτου Μοναχοῦ Παρθενίου.

M. M.

τέρων.

Τὸ δικαστήριον δὲν ἐπέτρεψε ν' ἀκουσθῇ φωνὴ προσπίπσουσα τὸ δίκαιον καὶ τ' ἀληθές, ἀποῦσης τῆς Ὁσιωτάτης συγγραφῆς τοῦ βιβλίου, τὸ ὁποῖον τόσοον διετάραξε τοὺς κύκλους τῶν νεωτεριστῶν, πολεμίων τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν Πατέρων ἡμῶν καὶ κατεδύκασεν ἀνασταλτικῶς τὴν συγγραφὴν εἰς 7 μηνὸν φυλακισιν. Τῆς ἀποφάσεως ἐγένετο ἔφεσις. Ἡ δίκη ὤρισθη διὰ τὴν 18ην Νοεμβρίου (ν.ῆ.) εἰς τὸ Ἑφετεῖον Ἀριστεύς, τὸ ὁποῖον καὶ πάλιν ἀνέβαλε διὰ τὴν 16 Μαρτίου (ν.ῆ.).

Αὐταὶ εἶναι αἱ κατηγορίαι, αἱ αἰτίαι δὲν εὐσταθοῦν, διότι παντελῶς ἀβάσιμοι εἶναι καὶ ἀσπληντικοὶ λογικῶς, ἐκκλησιαστικῶς, θεολογικῶς. Καὶ πρὸς τοῦτο ὡς ἀκουσθῇ καὶ ἡ ἑτέρα μερὶς καὶ ὡς ἐρευννηθῇ ἡ ὑπόθεσις αὕτη τοῦ βιβλίου τῆς συγγραφῆς ἀπὸ τῆς πραγματικῆς αὐτοῦ χροιάς καὶ οὐσίας, κατὰ τὸ ἀξίωμα:

AUDIATUR ET ALTERA PARS

ἵνα δυναθῇ ὁ εὐσεβὴς ἀναγνώστης νὰ διακρίνῃ κατὰ πόσον αἱ καταθέσεις αὐταὶ τῶν μαρτύρων κατηγορίας, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, αἱ γενόμεναι δυστυχῶς ἐνόρκως, ἔχουν καμμίαν θέσιν καὶ σχέσιν πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ πραγματικότητα, ἢ τοῦναντίον πρὸς τὴν πλάνην καὶ τὸ ψεῦδος!

Καὶ πρῶτον ἐκ συμφώνου οἱ μάρτυρες κατηγορίας καταθέτουν, ὅτι ἡ συγγραφὴς «ὑβρίζει διὰ τοῦ βιβλίου, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ λιβελὸν κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας» ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον ἀποδεικνύει τοὺς κατηγοροῦντες ἢ πλανωμένους, ὡς ἀνθρώπους ἔχοντας ἀδυναμίαν, ἢ ἐσκεμμένους σκοφαντοῦντας καὶ τὸ ψεῦδος ἀσυστάτως ὑποστηρίζοντας!

Διότι ἡ συγγραφὴ ἀπὸ τοῦ πρώτου κεφαλαίου τοῦ βιβλίου τῆς δοῖ: «τίνες οἱ νεωτερισταὶ τῆς πίστεως;» καὶ ποῖα τὰ κακορθώματά των; Καὶ μόνον ἀπὸ τοῦ τίτλου αὐτοῦ καταφαίνεται ὅτι τὸ ὅλον βιβλίον ἐλέγχει οὐχὶ τὴν Μητέρα καὶ τροφὴν ἡμῶν, Ὁρθόδοξον Ἀνατολικὴν τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ τοὺς νεωτερικὰς ἀποτολμώντας νὰ εἰσαγάγουν εἰς αὐτὴν καὶ ἀλλότρια τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν Πατέρων ἡμῶν!

Πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον ὁμῶς Ἀγίαν τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Μητέρα Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν ἔχει ἡ συγγραφὴς βαθύτατον τὸν σεβασμὸν, ὡς πιστὸν τέκνον αὐτῆς καὶ αἰσθάνεται θερματῆσιν τὴν εὐλάβειαν, πρὸς τὴν «παραδοθεῖσαν ἀπὸ τοὺς Θεοφόρους ἡμῶν Πατέρας... ὑγαίνουσαν Ὁρθόδοξον Χριστιανικὴν ἡμῶν πίστιν».

Καὶ διὰ τοῦτο ἐλέγχουσα καθηκόντως τοὺς νεοημερολογίτας ἐπισκόπους, ὡς ἀποστατήσαντας ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁδοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν Πατέρων ἡμῶν

και εύριστομένους έξω τών όρίων αυτής, διότι κατεφρόνησαν την 'Αρχαίαν Αυτής Παράδοσιν (σελ. 187) αναφέρει την φωνήν του 'Αγίου Ταρασίου ως «μάχαιραν του Πνεύματος», «τῇ γάρ 'Εκκλησίᾳ τὰ παραδοθέντα οὐκ εἰσι ναί καί οὐ, ἀλλά ναί εἰσὶ ἐν τῇ ἀληθείᾳ καί μένουσιν ἀρραγῇ καί ἀκράδαντα εἰς τόν αἰῶνα χρόνον» (σελ. 188). Διὰ τοῦτο ὡς πιστόν τῆς 'Εκκλησίας τέκνον εὐθαρσῶς κηρύττει, ὅτι «διακονία εἶναι τῶν Μοναχῶν καί Μοναζουσῶν ἡ φύλαξις τῶν 'Ιερῶν τῆς πίστεως κανόνων».

Καί μέ πόνον ψυχικόν ἔναντι τῆς πολεμουμένης ὀρθοδοξίας ἀπευθύνεται: «πρὸς τὰ εὐλογημένα λογικά προβάτα, πρὸς τὴν — ἐκλογάδα — τοῦ 'Αρχιποίμενος Χριστοῦ, πρὸς τὴν 'Ελληνικὴν διάνοιαν τὴν ἀναγεννηθεῖσαν καί γαλουχηθεῖσαν διὰ τῆς Χριστιανικῆς εὐσεβείας καί τοῦ Πνευματικοῦ γάλακτος τῆς 'Ορθοδοξίας. Καί τούτο, ὅπως οἱ ἀδελφοί μας ἀνοίξουν τοὺς νοεροὺς ὀφθαλμούς των, καί γνωρίσουν τὴν ἀριστερὰν στρατὸν εἰς τὴν ὁποίαν ἔσυραν αὐτοὺς οἱ μονόδρομοι κληρικοί, οἱ ἀδιαφοροῦντες τελείως διὰ τὸ αἰώνιον μέλλον τῶν προβάτων των».

Ποῦ λοιπὸν ἡ ὕbris κατὰ τῆς 'Εκκλησίας; Τὸ ὅλον βιβλίον εἶναι μία διάτορος φωνὴ ἑναντίον τοῦ νεωτεριστικοῦ Πνεύματος, τὸ ὁποῖον εἶναι χαρακτηριστικὸν τοῦ Προτεσταντισμοῦ καί τοῦ Παπισμοῦ!

Ἡ «μία 'Αγία Καθολικὴ καί 'Αποστολικὴ 'Εκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία εἶναι ἡ 'Ορθόδοξος τροφὴ καί μήτηρ ἡμῶν καταδικάζει πάντα νεωτερισμόν «ὡς ἐφεύρημα καί ἔργον τοῦ διαβόλου» διότι κατέχει τὴν ἀλήθειαν μοναδικῶς «καὶ ἐν τοῖς ἱεροῖς δόγμασιν καὶ ἐν τῇ θεῇ λατρείᾳ» καθὼς γράφει ὁ θεῖος μνήμης Μελέτιος ὁ Πηγᾶς.

'Ορθῶς ἐπομένως γράφει ἡ συγγραφεὺς διὰ τοὺς «μεταρρυθμιστὰς τούτους ποιμένας» τοὺς εἰσηγητὰς τοῦ ἀντορθόδοξου νεωτερισμοῦ, καί συμφώνως πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῶν Θεοφόρων τῆς 'Ορθοδοξίας Πατέρων, ὅτι «εἶναι ἀπόβλητοι καί ἐκδιωγμένοι ἔξω τῆς ἁγίας 'Εκκλησίας (σελ. 11)· διότι «οἱ τοιοῦτοι ἐτάραξαν ὄχι ἀναριθμήτους φορὰς τὴν 'Εκκλησίαν, ἐγείροντες ἐπαναστάσεις καί διχοστασίας εἰς τὸ εἰρηνικὸν πλῆρωμα τῶν πιστῶν» (αὐτόθι). «Ὡστε οἱ νεωτερισταί, ἢ μεταρρυθμισταί, ἢ οἰκονομολόγοι, οἱ διασαλεύοντες ἔστω καὶ ἐν ἐλάχιστον ἐκ τῶν «παραδεδωμένων» θεωροῦνται ὑπὸ τῶν 'Αγίων Πατέρων παραβάται καί προδοταί καὶ ὡς ἐκ τούτου φορτώνονται τοῦ 'Αποστόλου Παύλου τὸ «ἀνάθεμα» (σελ. 10).

Καὶ δὲν ἀποτελοῦν ταῦτα αἰωνίους ἀληθείας τῆς 'Ορθοδόξου 'Αγίας τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν 'Ανατολικῆς 'Εκκλησίας, τὰ ὁποία αὐτὴ ἡ 'Εκκλησιαστικὴ 'Ιστορία προσεβαιοῖ;

Καὶ ἔχει ἄδικον ἐπομένως νὰ τονίξῃ ἡ συγγραφεὺς, ὅτι «τὸ πρῶτον καὶ πλέον κολάσιμον καὶ ἐπαισχυντικὸν κατόρθωμα τῶν τοιούτων Νεωτεριστῶν εἶναι τὸ κρήμνισμα τῆς 'Εκκλησίας» (αὐτόθι). Καὶ διὰ τοῦτο γράφει μὲ ὀδύνην ψυχῆς: «σπογγίζοντες μόνον

τὰ πικρά μας δάκρυα διὰ τὴν πνευματικὴν κατὰπτωσιν τῶν σημερινῶν ἱερωμένων νεωτεριστῶν... (σελ. 16) οἱ ὁποῖοι Ποιμένες θὰ λογοδοτήσουν κατὰ τὴν φρικτὴν ἐκείνην Δευτέραν Παρουσίαν ἀκούον πᾶς ἕνας ἔξ αὐτῶν τὸν Δίκαιον Κριτὴν λέγοντα: «τὸ αἷμα αὐτῶν τῶν Χριστιανῶν ἐκ τῶν χειρῶν σου ἐκζητήσω» ('Εξεκλήλ γ' 17) (σελ. 18). Καὶ ἡ φωνὴ αὕτη δὲν εἶναι βροντόφωνος φωνὴ τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως παντὸς 'Ορθοδόξου Χριστιανοῦ, ἔχοντος ἐπίγνωσιν τοῦ θησαυροῦ τῆς Χριστιανικῆς ἡμῶν Πίστεως, τὸν ὁποῖον ἐκληροδότησεν καὶ εἰς τὸ ἡμέτερον εὐσεβὲς ἔθνος, ὁ τῶν ὅλων Κύριος;

Αὐτὸν τὸν θησαυρὸν τῆς πατροπαραδότου εὐσεβείας, δὲν διαφύλαξεν ὡς κόρην 'Ορθολογισμὸς κατὰ τοὺς χρόνους τῆς μακραίωνος δουλείας τὸ αἰχμάλωτον γένος ἡμῶν ὑπὸ τὸν βαρὺν Τουρκικὸν ζυγόν; Καὶ ἀπὸ τῶν θησαυρῶν αὐτῶν δὲν ἠντήλησε τὴν μεγάλην τοῦ Θεοῦ δύναμιν, μία δρᾶξ εὐσεβοφρόνων Πατέρων ἡμῶν, οἵτινες εἰς τοὺς νάσθηκας τῶν 'Ιερῶν Μοναστηρίων καὶ «εἰς τὸ Κρυφὸ Σχολεῖον» κατηχηθέντες, ἠδυνήθησαν νὰ ἐπιτελέσουν τὸ μέγα θαῦμα τῆς 'Αναστάσεως τοῦ 'Εθνους ἡμῶν, καὶ νὰ καταλύσῃ τὴν κυριαρχίαν τῆς βαρβάρου Τουρκικῆς τυραννίδος, τὴν ὁποίαν ἐφοβεῖτο δολόκληρος ἡ Εὐρώπη τότε;

Διαφθερίζει λοιπὸν ἡ συγγραφεὺς τὴν συνείδησιν τῶν πιστῶν, οὕτω γράφουσα, ἢ στριψίει αὐτὴν καὶ θεμελιώνει ἐπάνω εἰς τὰ «ἀκράδαντα» θεμέλια τῆς πίστεως, τὰ ὁποία ἔθνησαν οἱ αὐτόπται καὶ αὐτήκοοι 'Απόστολοι τοῦ Κυρίου καὶ διεφύλαξαν Πατέρες 'Αγιοὶ καὶ περιεφρούρησαν ἑπτὰ (7) 'Αγίαι Οἰκουμενικαὶ καὶ Τοπικαὶ Σύνοδοι; Καὶ ἀποδεικνύει καλὴν προαίρεσιν καὶ πρόθεσιν ἡ συγγραφεὺς, ὡς ἀναλθῶς ἰσχυρίσθησαν ἐνώπιον τοῦ σεβαστοῦ δικαστηρίου, οἱ κατήγοροι αὐτῆς, διὰ τοῦ κυκλοφοροῦσαντος βιβλίου ἢ ἀντιθέτως οἰκοδομεῖ ἀπὸ θεῖον ζῆλον κινουμένη, ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας, χάριν αὐτῆς τῆς σωτηρίας τοῦ παραπλανωμένου σήμερον λαοῦ ἡμῶν;

Τὸ ὅλον βιβλίον ἀπαθῶς μελετώμενον ἀπὸ πάντα, καὶ μὴ προκατελημμένον ἀναγνώστην, εἶναι τὸ ἀμυντήριον ὅπλον κατὰ τῶν ἐπιβόλων ἐχθρῶν τῆς τε ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως καὶ πατρίδος καὶ ἀποτελεῖ κατάδηλον προάσπισιν τῶν 'Ιερῶν Θεσμῶν τῆς 'Ορθοδοξίας, ὑπὲρ τῶν ὁποίων ποταμοὶ ἐχύθησαν αἱμάτων ἁγίων μαρτύρων καὶ μεγάλοι ἀγῶνες διεξήχθησαν ὑπὸ τῶν Θεοφόρων Πατέρων, ἑναντίον τῶν αἵρετικῶν νεωτεριστῶν! Τὰ ἀρχαῖα ἦθη καὶ ἔθνη τῆς ἁγίας 'Ορθοδόξου τοῦ Κυρίου ἡμῶν 'Ιησοῦ Χριστοῦ 'Εκκλησίας καὶ αἱ Πάνσεπτοι Αυτῆς Παραδόσεις παραβιάζόμεναι, ἀποτελοῦν τὸν ἄμεσον κίνδυνον τῆς φυγῆς. Διότι τὸ Πνεῦμα τὸ 'Αγιον ἐπιφοιτῆσαν τὴν ἡμέραν τῆς 'Αγίας Πεντηκοστῆς εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν 'Αγίων 'Αποστόλων, παρέμεινεν ἐν τῇ 'Εκκλησίᾳ· ἐδίδαξεν αὐτοὺς «Πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν», τὴν ὁποίαν καὶ διεκήρυξαν καὶ παρέδωκαν εἰς τοὺς διαδόχους αὐτῶν, οἵτινες ἐν δόγμασι καὶ παραδόσεσι διεφύλα-

ξαν και μετέδωκαν μέχρι ἡμῶν. Διὰ τοῦτο, ἐντολὴν ἔχομεν ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους καὶ Θεοφόρους Πατέρας νὰ ἐμμένωμεν εἰς τὴν πάνσεπτον τῆς Ἐκκλησίας ἀρχαίαν παράδοσιν «μηδὲν προστιθέντες μηδὲν ἀφαιροῦντες» διότι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον τὸ παραμένον, ὡς ἀνωτέρω ἀναφέραμεν, ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ «ὅλον διεμόρφωσε τὸν θεσμὸν τῆς Ἐκκλησίας» ἥτις «τὸ τέλειον ἤλειψε» καὶ ἐν τοῖς θείοις δόγμασι καὶ ἐξωτερικῇ τοῦ Θεοῦ λειτουργίᾳ, ἀπὸ τῆς Ζ' καὶ ἐντεῦθεν Οἰκουμενικῆς Ἀγίας Συνόδου καὶ δὲν ἐπιδέχεται μήτε μειῶσιν, μήτε αὐξησιν ἐν τῇ διαμορφωθέντι θεοπνεύστῳ θείῳ καθεστῶτι Αὐτῆς.

Ἐντεῦθεν πᾶσα προσθήκη ἢ ἀφαίρεσις ἢ ἀλλοίωσις τοῦ παραδοθέντος σεπτοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀρχαίου καθεστῶτος, λογίζεται εὐλόγως ὡς «βλασφημία» κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, «ὡς μὴ τάχα ἀρτίως λαλήσαντος Αὐτοῦ ἐν αἷς Ἀγίαις Οἰκουμενικαῖς καὶ Τοπικαῖς Συνόδοις» καὶ καθὼς εἶπεν ὁ Κύριος: «Πᾶσα ἁμαρτία καὶ βλασφημία ἀφεθήσεται τοῖς ἀνθρώποις, ἡ δὲ τοῦ Πνεύματος βλασφημία οὐκ ἀφεθήσεται... ὃς δ' ἂν εἴπῃ κατὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου οὐκ ἀφεθήσεται αὐτῷ οὔτε ἐν τῷ νῦν αἰῶνι, οὔτε ἐν τῷ μέλλοντι» (Ματθ. ιβ' 31-32).

Ἡ ἀγάπη ἐπομένως τῆς συγγραφῆς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἡ ἀνιδιοτελής καὶ ἀνιπτόκριτος ἀγία ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον αὐτῆς, εἶναι τὸ κίνητρον ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀναγκάζεται νὰ βοᾷ ἐμπόνως πρὸς πάντας, τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας, διὰ τὼν γραφομένων αὐτῆς. Ἐντεῦθεν δὲν δύναται νὰ κατηγορηθῇ ἡ εὐλαβεστάτη συγγραφὴς, ὅτι ἐκ πάθους κινουμένη γράφει: «Ὅθεν σεῖς οἱ μεταρρυθμιῶν καὶ νεωτεριστῶν, νεοημερολογίται ἱερομένοι, ὡς ἀποστάται τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων τῶν Πατέρων σας, οὐδὲν δικαίωμα ἔχετε νὰ διαμαρτυρηθῆτε, ἢ νὰ δικαιολογήσετε τὴν πλάνην σας. Ὑπὲρ ἔχετε ἐνοχοὶ δημιουργήσαντες νέαν πίστιν» (σ. 19).

Ἀφ' ἐτέρου δὲ ἀπὸ τὸ αὐτὸ κινουμένη ἡ συγγραφὴς ἱερὸν τῆς ἀγάπης καθήκον πρὸς τὰ πιστὰ τῆς Ὁρθοδοξίας τέκνα τονίζει: «Ἐκ τῶν Μοναχικῶν μας ἐπάλξεον θὰ προσπαθήσωμεν νὰ βοηθήσωμεν, τῇ δυνάμει τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τὰ γνήσια τῆς Ὁρθοδοξίας τέκνα, ὥστε ν' ἀποβάλουν πᾶν ἔχθος καὶ πᾶσαν πνοὴν Παπικῆς κακοδοξίας, ἀνάψουν δὲ εἰς τὰς καρδίας τῶν τὴν πυρὰν τῆς πίστεως, τὴν φλογερὰν ἀγάπην καὶ τὸν γλυκύτατον πόνον ὑπὲρ τῆς χρεμαζομένης καὶ δοκιμαζομένης καὶ διωκόμενης Ἐκκλησίας τῶν Προγόνων τῶν» (σελ. 18).

Καὶ μόνον ὁ κακῆς πλέον προθέσεως Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς δύναται ν' ἀμφισβητήσῃ τὸν ἀγνότατον καὶ ἐνθεον ζῆλον τῆς συγγραφῆς ὑπὲρ τῆς ἀληθείας τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν Πατέρων ἡμῶν, ἥτις, συνηνωμένη μετὰ τῆς ἀγίας καὶ ἀνιπτόκριτου ἀγάπης ἐν Χριστῷ «σῶζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον».

Καὶ ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει σωτηρία καὶ ἀκολούθως «αἰώνιος ζωὴ» ἔξω τῆς Ὁρθόδοξου Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἀναγκάζει τὴν συγγραφὴν νὰ ἐκπαῖ

εἰς τὴν ἀπέλπιδα φωνὴν τοῦ ἀμέσου καὶ φοβεροῦς κινδύνου τῆς ψυχῆς διὰ πάντας Ποιμένας καὶ ποιανομένους, οἵονεὶ βοῶσα: «Φύλακες γρηγορεῖτε! Ἀηστοὶ εἰσεπλήρῃσαν εἰς τὴν ποιμνὴν τοῦ Χριστοῦ καὶ λίαν βαρεῖς ὤρμησαν εἰς τὴν μάνδραν Αὐτοῦ! Καὶ τὸ σῆμα τοῦ κινδύνου τῆς καταποντίσεως τοῦ σκάφους τῆς ψυχῆς ἐκπέμπουσα διὰ τοῦ βιβλίου αὐτῆς, δὲν ἀποβλέπει εἰς «προσηλυτισμὸν» «οὐδὲ εἰς ἐξέθρυσιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ», «ὡς κακῶς καὶ ἐσφαλμένως κατέθεσαν οἱ μάρτυρες τῆς κατηγορίας, ἀλλ' εἰς προάσπισιν τῆς κατ' ἀπατοιμένης καὶ πολεμουμένης ἀληθείας τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ σωτηρίαν τῶν πιστῶν! Διότι ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι «τὸ φῶς, ἡ ἀλήθεια, ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ζωὴ»!

Καὶ διὰ τοῦτο ἡ συγγραφὴς ὑψοῦσα τὴν φωνὴν αὐτῆς ὑπὲρ τῆς καταπατομένης ἀληθείας γράφει: «Καλὸν εἶναι νὰ παρουσιάσωμεν τὴν ἀλήθειαν εἰς ὅλον τὸ θέατρον τοῦ κόσμου, διὰ δύο αἰτίαι· ἓνα μὲν διὰ τὴν ὠφέλειαν τοῦ λαοῦ, ἄλλο δὲ διὰ καταισχύνειν τὸν ὑπερηφάνον καινοτόμον καὶ ἐχθρὸν τῆς ἀγίας ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας!» (σ. 86). Ἰδοὺ πῶς φανερὰ ἐπιτίθεται ἡ ἀγία πρόθεσις καὶ ὁ ἔνθεος σκοπὸς τῆς φιλοθέου καὶ φιλαδέλφου συγγραφῆς, καὶ ὅχι ὅπως ψευδῶς καὶ συκοφαντικῶς κατέθεσαν οἱ μάρτυρες κατηγορίας!

Ἐπίσης εἰς τὸ 10ον κεφάλαιον ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ὅταν ποδοπατῆται ἡ ἀλήθεια», ἡ συγγραφὴς τονίζει: «Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερον κακὸν ἀπὸ τοῦ νὰ κακολογήσῃ κανεὶς τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα του... ἀναλογίσου τώρα, τί σὲ περιμένει, ἂν τολμήσῃς νὰ κακολογήσῃς τοὺς διδασκάλους καὶ πατέρας τοὺς διοικοῦντας καὶ ἰθύνοντας τὴν Ἐκκλησίαν. Πῶρ καὶ κεραυνοὶ θὰ σὲ κατακαύσουν καὶ εἰς τὴν παρούσαν καὶ εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν, ὡς καταλυτὴν τῆς Ἐκκλησίας».

Πιθανὸν οἱ τοιοῦτοι νὰ εἶναι πεπληρωμένοι πάσης ἀδικίας, πάσης πονηρίας καὶ πλεονεξίας καὶ φθόνου καὶ δόλου καὶ ἀλαζονείας. Αὐτὸ δὲν σὲ ἐνδιαφέρει, διότι οὔτε σὺ, οὔτε ἐγὼ εἴμεθα δικασταί. Ὑπάρχει τὸ ἔσχατον καὶ ἄκρον δικαστήριον. Τοῦτο εἶναι αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ ἡ Ἐκκλησία.

Παρὰ ταῦτα ὑπάρχει καὶ ἓνα φοβερώτερον, κριτήριον, εἶναι τὸ ἄνω, ὅπου θὰ γίνῃ κατὰ τὴν φρικτὴν ἡμέραν τῆς Κρίσεως. «Φοβερόν γὰρ ἐκεῖνο τὸ δικαστήριον, (ἀναφέρει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος), φοβερὸν τὸ βῆμα, τρόμου γέμουσιν αἱ εὐθύναι, πυρὸς ἔλκεται ποταμός· ἀδελφὸς οὐ λυτροῦται». Ὅχι λοιπὸν κακολογίαν, ἀλλὰ σέβας καὶ τιμὴν εἰς τοὺς ἀρχηγούς τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ ἅγιοι μίαν κακολογίαν μᾶς ἐδίδαξαν. Τὸ «μέμφεσθαι ἑαυτὸν». (σελ. 72 - 73).

Μέσα εἰς τὰς γραμμὰς ταύτας διακρίνεται ἡ ἀδιάβλητος καὶ ἐν φόβῳ Θεοῦ εὐλάβεια τῆς συγγραφῆς πρὸς τὴν ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἐκκλησίαν καὶ πρὸς τοὺς ἀληθεῖς ποιμένας αὐτῆς τοὺς ὄντας φρουροὺς τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν Πατέρων ἡμῶν. Μὰ ὅταν ὁ Ἐπίσκοπος καὶ Ποιμὴν καινοτομῇ καὶ δημοσίᾳ ζηρύτῃ τὴν πλάνην καὶ τὸν νεωτερισμὸν

του, τότε ο τοιοῦτος ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκπίπτει ἀπὸ τοῦ ἀξιώματος τοῦ Ποιμαντικοῦ καὶ καθίσταται ἀλλότριος τῆς Ὁρθοδοξίας. Δὲν εἶναι οὗτος πλέον ποιμὴν ἀληθινός, ἀλλὰ «μισθωτὸς ποιμὴν», περὶ τοῦ ὁποίου ὁ Κύριος λέγει: «ὁ μισθωτὸς δὲ καὶ οὐκ ὢν ποιμὴν, οὐ οὐκ εἰσὶ τὰ πρόβατα ἴδια, θεωρεῖ τὸν λύκον ἐρχόμενον καὶ ἀρήσει τὰ πρόβατα καὶ φεύγει· καὶ ὁ λύκος ἀρπάζει αὐτὰ καὶ σκορπίζει τὰ πρόβατα· ὁ δὲ μισθωτὸς φεύγει, ὅτι μισθωτὸς ἐστὶ καὶ οὐ μέλει αὐτῷ περὶ τῶν προβάτων» (Ἰω. ι' 12 - 14). Καὶ ἀλλαχοῦ ὁ Κύριος περὶ αὐτῶν ἀναφέρει: «πάσα φυτεία, ἣν οὐκ ἐφύτευσε ὁ Πατὴρ μου ὁ Οὐράνιος, ἐκριζωθήσεται ἄφετε αὐτοὺς ὁδηγοὶ εἰσὶ τυφλοὶ τυφλῶν, τυφλὸς δὲ ἐὰν τυφλὸν ὀδηγῇ ἀμφότεροι εἰς βόθυνον πεσοῦνται» (Ματθ. ιε' 13 - 14) (τοῦτέστι θὰ κολασθοῦν).

ἔχει ἐπομένως ἀπόλυτον δίκαιον ἡ συγγραφεύς, ὡς Ὁρθόδοξος Χριστιανή, καὶ ὡς Ἕλληνὶς νὰ γράφῃ μετὰ θάρρους καὶ ζέουσης Χριστιανικῆς πίστεως, ἀπευθυνομένη πρὸς τοὺς νεωτερίζοντας κληρικούς: «Ὅθεν ἂς συνεχίσωμεν τὸν πόλεμον ἐναντίον Σας, χρησιμοποιοῦντες ὄχι δόρατα καὶ φαρέτρας, ἀλλὰ βέλη πετυρωμένα τῆς ΑΛΗΘΕΙΑΣ, διὰ τῶν ὁποίων ἐλπίζομεν, ὅπως ὁ Πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀποκαλύρῃ τὴν σαθρὰν πίστιν καὶ τὴν ὀλεθρίαν πλάνην Σας, τὴν ὁποίαν ἡ λήθη καὶ ὁ χρόνος ἔχουν πλέον σκεπάσει ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ εὐσεβοῦς Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἄλλως τε κατὰ τὸν Ἅγιον Γρηγόριον τὸν Θεολόγον:

«Κρεῖττον ἐκαινετὸς πόλεμος, ἐμῆρης χωριζούσης Θεοῦ» (σελ. 20).

Προφανῶς, οἱ μάρτυρες τῆς κατηγορίας περιπίπτουν εἰς τὴν πλάνην, τὴν ὁποίαν δυστυχῶς καὶ οἱ νεωτερίζοντες Ἐπίσκοποι ἔχουν, θεωροῦντες ἑαυτοὺς ὡς Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ! Τοῦτο εἶναι οἰκτρὰ πλάνη καὶ συγχρόνως παπικὸν φρόνημα. Τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ δὲν ἀποτελεῖ ὁ νεωτεριστὴς Ἐπίσκοπος. Διότι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφων πρὸς Τιμόθεον, Ἐπίσκοπον ὄντα τῆς Ἐφέσου, βεβαίως «ταῦτα σοι γράφω... ἵνα εἰδῇς πῶς δεῖ ἐν οἴκῳ Θεοῦ ἀναστρέφεσθαι, ἥτις ἐστὶν ἐκκλησία Θεοῦ ζώντος, στίλος καὶ ἑδραῖωμα τῆς ἀληθείας. (Τιμ. Α' Γ' 15 - 16)· ἐνθα ὁ θεῖος ἀπόστολος κάμνει διάκρισιν μεταξὺ κλήρου ἀφ' ἐνὸς καὶ Ἐκκλησίας ἀφ' ἑτέρου. Τὸ χωρίον τοῦτο ἐπεξηγῶν ὁ αἰδὶμος Ἐπίσκοπος Πατρῶν Ἱερόθεος, ἀποδεικνύει τὸ πεπλανημένον καὶ παπικὸν φρόνημα τῶν νεωτεριστῶν Ποιμένων, καὶ ἐκθέτει τὸ ὑγιὲς τῆς Ὁρθοδοξίας, γράφων: «ἄλλο ἐστὶ κλῆρος καὶ ἄλλο Ἐκκλησία. Ὁ Τιμόθεος εἶναι ἐπίσκοπος, ἥτοι ἄρχων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀπὸ τῆς φωτίζον αὐτὴν, ὡς καὶ πάντες οἱ κατὰ καιροὺς Ἐπίσκοποι, ἡ δὲ Ἐκκλησία ἐστὶ τὸ σύνολον τῶν πιστῶν, ἥτοι ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ αὐτὸς ἐστὶν τὸ σύνολον τῶν πιστῶν, ἥτοι ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ αὐτὸς ἐστὶν «ὁ στίλος καὶ τὸ ἑδραῖωμα τῆς ἀληθείας». Ἡ διάκρισις καὶ γνώσις αὕτη εἶναι λίαν ἀναγκασιώτατη

εἰς ἡμᾶς καὶ χρησιμωτάτη, διότι δι' αὐτῆς μαθαίνομεν τὴν ἀλήθειαν καὶ διακρίνομεν τὴν ἐπικρατοῦσαν σήμερον πλάνην, ἥτις μεγαλῶς ἐπεσκοτίσκει τὴν ἀλήθειαν καὶ ἀπεπλάνησε τοὺς πιστοὺς· αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ ἑξῆς. Ὁ πάπας καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἀποπλανηθέντες περιώρισαν τὴν Ἐκκλησίαν εἰς ἑαυτούς, ἀλλὰ καὶ οἱ ἡμετέροι Ἐπίσκοποι πατίζοντες περιώρισαν τὴν ἐννοίαν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ σῶμα τοῦ κλήρου.

Ἀπολέσαντες οἱ Ἐπίσκοποι τὴν συνείδησιν, ὅτι εἰσὶν ἀστέρες κρατούμενοι ὑπὸ τῆς δεξιᾶς χειρὸς τοῦ μεγάλου Ἀρχιερέως Χριστοῦ, καὶ σβέσαντες τὰ φῶτα τῶν χρυσῶν λυχνῶν, ἐκήρυξαν, ὅτι αὐτοὶ εἰσὶν ἡ Ἐκκλησία καὶ ἔχουσι τὸ ἀπαιστον καὶ οὐχὶ τὸ σύνολον τῶν πιστῶν, ὅπερ ὁ Παῦλος καλεῖ Οἶκον τοῦ ζώντος Θεοῦ καὶ τῆς ἀληθείας στίλον καὶ ἑδραῖωμα. Σφετερισθέντες, λέγομεν, οἱ σημερινοὶ Δεσπότες τὰ δικαιώματα τοῦ τε κατωτέρου κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ, καὶ συγκεντρώσαντες τὰ πάντα περὶ ἑαυτούς, ἐγένοντο ἀπόλυτοι καὶ ἀνεξέλεγκτοι ἄρχοντες, ὡς ἄλλοι σατράπαι καὶ πασάδες! Τοιοῦτοι λοιπὸν Ἐπίσκοποι ἀγνοοῦντες καὶ αὐτὰς τὰς στοιχειώδεις ἀληθείας, σφετεριζόμενοι, ἀλλότρια δικαιώματα, καὶ ἀποπλανῶντες τοὺς πιστοὺς, ἵνα δεσποζώσιν ἐπ' αὐτούς, δύναται ποτε νὰ ᾧσιν ἀρχιερεῖς τοῦ Χριστοῦ; Ἐκκλησία, λέγει ὁ θεῖος Παῦλος, εἶναι ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ ὁ κρατῶν τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐν αὐτῷ ὑπάρχει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Ὁ δὲ πάπας καὶ οἱ νεωτερισταὶ κληρικοὶ λέγουν: «ὄχι, δὲν ἀληθεύει ὁ Παῦλος, ἡμεῖς ἐσμεν ἡ Ἐκκλησία, ἡμεῖς ἔχομεν τὸ ἀλάνθαστον, καὶ ἐσμεν ἀνεξέλεγκτοι! Οἱ οὕτως ἀντιτασσόμενοι κατὰ τῆς ἀληθείας, οὐκ εἰσὶ βέβαια ἀρχιερεῖς τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀντιπροσωποὶ Αὐτοῦ, ἀλλὰ κλέπται καὶ λησταί, ὧν τὸ τέλος ἡ ἀπώλεια. Τὸ ἀλάνθαστον ἄρα καὶ τὸ ἅπτιον, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Θεοῦ λόγου, ἔχει ἡ Ἐκκλησία ἐν κοινῷ, καὶ οὐχὶ οἱ Ἐπίσκοποι μονομερῶς· διότι οἱ ἐπίσκοποι ὑπόκεινται εἰς πᾶσιν. Καὶ τρανὴ τοῦτο ἀποδείξις οἱ σημερινοὶ σημωνιακοὶ ὡς καὶ οἱ σύγχρονοι νεωτερισταὶ οἵτινες ἐγένοντο ὅλως ἀλλότριοι τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀκύρια ὄργανα τοῦ Σατανᾶ.

Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅση πτώσις καὶ ἂν ἐπέλθῃ, οὐδέποτε ἐκλείπουσιν ἐξ αὐτῆς οἱ δύο μάρτυρες, οἵτινες ὑπάρχουσι πάντοτε καὶ μέλη ὑγιά· ἐκ τε τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ κρατοῦντα τὴν πίστιν καὶ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ ταῦτα εἰσὶν ὁ στίλος καὶ τὸ ἑδραῖωμα τῆς ἀληθείας». Καὶ ἐξακολουθεῖ ὁ αὐτὸς αἰμνηστος Ἱεράρχης ἐρμηνεύον τὸ ἀνωτέρω χωρίον τοῦ Οὐρανοδόμου Παύλου γράφων: «Ἀφοῦ λοιπὸν ἡ Ἐκκλησία εἶναι οἶκος Θεοῦ ζώντος ἀνάγκη βεβαίως νὰ κατοικῇ ἐν αὐτῷ ὁ Θεός, διότι ὑπεσχέθη τοῦτο ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὅτι δηλαδὴ εἰσέρχεται μετὰ τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ καὶ κατοικοῦσιν ὁμοῦ εἰς τοὺς ἀγαπῶντας Αὐτὸν καὶ τηροῦντας τὰς ἀγίας Αὐτοῦ ἐντολάς». «Ἐάν τις ἀγαπᾷ με, λέγει, τὸν λόγον μου τηρήσει, καὶ ὁ Πατὴρ μου ἀγαπήσει αὐτόν, καὶ πρὸς αὐτόν ἐλευσόμεθα, καὶ μονὴν παρ' αὐτῷ ποιή-

σομεν». (Ίωάν. ιδ' 23). Ἡ Ἐκκλησία ἄρα εἶναι στίλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας, διότι κατοικεῖ ἐν αὐτῇ ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, καὶ δι' αὐτῆς ἐκπαινίζεται ἡ δόξα καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἐνοίκησης αὐτῆς τῆς μακαρίας καὶ ὁμοουσίου Ἁγίας Τριάδος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εἶναι μέγα καὶ ὕψιλον μυστήριον, καὶ τοῦτο ἔρχεται ἥδη νὰ ἀποδείξῃ ὁ Οὐρανοβάμιον Παῦλος: Καὶ ὁμολογουμένως μέγα ἐστὶ τὸ τῆς εὐσεβείας μυστήριον· Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί, ἐδικαιώθη ἐν πνεύματι ὡφθη ἀγγέλους. Ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, ὅς ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν Θεόν, Αὐτὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκὶ ἐπὶ τῆς Γῆς καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας· καὶ Αὐτὸς ἐστὶν ὁ μέγας θησαυρὸς ἐν ὀστρακίνοις σκεύουσιν... διότι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐμαρτύρησεν, ὅτι εἶναι Υἱὸς Θεοῦ. Καὶ ὡς ὁμολόγησεν ἑαυτὸν ὁ Χριστὸς, οὗτος καὶ ἀπεδείχθη διὰ τῆς Ἀναστάσεως, διότι οὐκ ἦν δυνατόν τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς κρατεῖσθαι ὑπὸ τοῦ θανάτου. Τὰ θαύματα λοιπόν, ἡ μαρτυρία τῆς συνευδήσεως, ἡ Ἀνάστασις, ἡ ἐξουσία, ἣν ἔλαβεν ὁ Χριστὸς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, ταῦτα πάντα σημαίνονται διὰ τῆς φράσεως: «ἐδικαιώθη ἐν Πνεύματι», «ἐκηρύχθη ἐν ἔθνεσιν, ἐπιστεύθη ἐν κόσμῳ, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ». Τὸ μέγα τῆς εὐσεβείας μυστήριον, ἦτοι ἡ ἐν-σαρκος οἰκονομία, ἡ ἐνωσις τοῦ Θεοῦ μετὰ τῶν ἀνθρώπων, ἐκηρύχθη εἰς τὰ ἔθνη καὶ ἐπιστεύθη ἐκ μιᾶς μερίδος ἀνθρώπων· αὕτη δὲ ἡ μερίς ἐστὶν ὁ στίλος καὶ τὸ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας, «καθ' ἧς πύλας Ἄδου οὐ κατισχύουσιν». Ἀφ' οὗ δὲ ὁ Χριστὸς ἐπιστεύθη ὑπὸ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, τότε ἀνελήφθη εἰς οὐρανοὺς, ἐν δόξῃ, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν Χερουβεὶμ καὶ ἐπετάσθη ἐπὶ περὶ ὧν ἀνέμων. Ἀνερχομένου δὲ τοῦ Χριστοῦ εἰς Οὐρανοὺς, τὰ Χερουβεὶμ ἐβόων: «Ἄρατε πύλας οἱ ἀρχόντες ὑμῶν» καὶ οἱ πύλωροί τῶν οὐρανῶν ἀπορροῦντες ἡρώτων: «Τίς ἐστὶν οὗτος ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης;» οἱ δὲ προάγοντες ἄγγελοι ἀπεκρίνοντο: «Κύριος κραταῖος καὶ δυνατὸς κλπ.». Ὁ δὲ Χριστὸς ἀναβὰς ἐν θριάμβῳ εἰσῆλθεν ἐνώπιον τοῦ Πατρὸς ὡς νικητῆς καὶ τροπαιοῦχος καὶ ἔλαβεν ὡς θραβεῖον τῆς νίκης πᾶσαν ἐξουσίαν ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς· διὸ λέγει: «ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς».

Αὐτὸ λοιπόν ἐστὶ τὸ μέγα τῆς εὐσεβείας Μυστήριον, ὅπερ κρατεῖ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἣτις ἐστὶν ὁ στίλος καὶ τὸ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας, καὶ ὅπερ ὁ Διάβολος οὐκ ἴσχυσε παντελῶς διασαλεῦσαι. (Ἀποστασίας Ἐλεγχος σλ. 240). Αὕτη εἶναι ἡ διδασκαλία τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Μητρὸς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ σῶμα Αὐτοῦ, ἔχουσα ὡς κεφαλὴν ἀοράτως, Αὐτὸν τὸ Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν ὁ ὁποῖος εἶναι καὶ Σωτὴρ αὐτοῦ. Ὡς κεφαλὴ δὲ ὁ Χριστὸς εἶναι καὶ ὁ μοναδικὸς κυβερνήτης τῆς Ἐκκλησίας Του καὶ «χορηγεῖ τὴν ζωὴν καὶ τὴν δύναμιν πρὸς αὐξῆσιν εἰς τὸ ὅλον σῶμα καὶ εἰς τὰ καθ' ἕκαστον μέλη Αὐτοῦ...».

Ἀποτελεῖται δὲ ἐξ ἀναριθμητῶν μελῶν ἡ Ἁγία τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Ἐκκλησία, ἣτις ἀποκαλύπτεται ἐν ταῖς πηγαῖς τῆς θείας ἀποκαλύψεως ὡς Θεανθρώπινος ὁργανισμὸς καὶ ζῶν σῶμα, τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἀδιαστάτως συνηνωμένον ὁργανικῶς, μετὰ τῆς κεφαλῆς, καὶ μετ' ἀλλήλων, συνάμα δὲ καὶ ὡς πλήρωμα καθ' ὅσον «πλήρωμα τοῦ Χριστοῦ ἡ Ἐκκλησία». «...καὶ Αὐτὸς ἔδωκε τοὺς μὲν Ἀποστόλους, τοὺς δὲ Προφῆτας, τοὺς δὲ Εὐαγγελιστὰς, τοὺς δὲ ποιμένας καὶ διδασκάλους, πρὸς καθαρισμὸν τῶν ἁγίων εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, μέχρι καταντήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ νου τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ, ἵνα μηκέτι ὦμεν νήπιοι κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας, ἐν τῇ καθεύῃ τῶν ἀνθρώπων, ἐν πανουργίᾳ πρὸς τὴν μεθοδεῖαν τῆς πλάνης, ἀληθεύοντες δὲ ἐν ἀγάπῃ, αὐξήσωμεν εἰς Αὐτόν τὰ πάντα, ὅς ἐστιν ἡ κεφαλὴ, ὁ Χριστὸς, ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα συναρμολογούμενον καὶ συμβιβάζομενον διὰ πάσης ἀφῆς καὶ ἐπιχορηγίας, καθ' ἐνέργειαν, ἐν μέτρῳ ἐνὸς ἑκάστου μέλους, πρὸς αὐξῆσιν τοῦ σώματος ποιεῖται εἰς οἰκοδομὴν ἑαυτοῦ ἐν ἀγάπῃ». (Ἐφ. δ' 11-16).

Ἡ Ἐκκλησία δηλαδή εἶναι τὸ ἀπαραίτητον συμπλήρωμα τοῦ Χριστοῦ, μὴ δυναμένη νὰ χωρηθῇ ἀπ' Αὐτοῦ, ἀλλ' αἰωνίως οὕσα ἡνωμένη μτ' Αὐτοῦ. Τὸ Σῶμα δὲ τῆς Ἐκκλησίας κυβερνᾶται καὶ περιέπεται καὶ συντηρεῖται ὑπὸ τῆς θείας κεφαλῆς Του, ἐκ τῆς ὁποίας ἡ θεία ζωὴ καὶ δύναμις καὶ ἡ σῶζουσα θεία χάρις καὶ αἱ δωρεαὶ τῆς χάριτος ἐν Πνεύματι κατερχονται καὶ μεταδίδονται «κατ' ἀναλογίαν ἐν μέτρῳ» εἰς πάντας τοὺς πιστοὺς, μέλη τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας. (Ίωάν. Χρησ. 62, 84).

Τοιοῦτοτρόπως ὁ Χριστὸς κεφαλὴ ὢν τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι συνάμα καὶ ἡ ἀκαταπαύστως ρέουσα πηγὴ τῆς θείας ζωῆς καὶ χάριτος ἐν αὐτῇ. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τονίζει, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ ζωοποιὸσα «κεφαλὴ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας» (Κολ. α' 18) διὸ ὁ Θεὸς πατὴρ «Αὐτὸν ἔδωκε κεφαλὴν ὑπὲρ πάντα τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἣτις ἐστὶ τὸ σῶμα Αὐτοῦ» (Ἐφ. α' 22) διὰ δὲ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀποτελεῖ μεθ' ὧν τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, μελῶν τοῦ σώματος αὐτοῦ, μίαν ἐσωτερικὴν ὁργανικὴν καὶ τελείαν ἐνότητα καὶ ὁλότητα, ἀποτελεῖ ἐν ζῶν καὶ ἁγιῳ σῶμα. Ἔπειτα οἱ Χριστιανοί, μέλη τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως εἰς τὸν Χριστόν καὶ τῆς συμμετοχῆς τῶν εἰς τὸ βάπτισμα, εἰς τὴν θείαν εὐχαριστίαν καὶ τὰ λοιπὰ μυστήρια ἐνσωματοῦνται, ὡς μέλη εἰς τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τοῦτέστι τὴν Ἐκκλησίαν καὶ γίνονται «σύμφυτοι» τῷ Χριστῷ (Ρωμ. στ' 5) ἐγκεντριζόμενοι καὶ ἐνοσφαιζόμενοι καὶ ἐνσωματούμενοι εἰς τὸ σῶμα Αὐτοῦ, δίκην κλάδων εἰς τὸ δέντρον τῆς ζωῆς καὶ «ἐγκεντριζόμενοι εἰς καλλιέλαιον» (Ρωμ. ια' 23) καὶ ἐμφυτευόμενοι καὶ ἐνοίμενοι τῇ δυνάμει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἀπὸ αὐτὴν δὲ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἐκκλησίας ἐμπνεομένη ἢ συγγραφεὶς μὲ πόνον ψυχῆς γράφει:

«Ὡστε μέγα ἦτο τὸ ἀμάρτημα τῶν Νεοημερολογιτῶν Ἐπισκόπων νὰ παρίδουν θεϊκὰς προαιωνίους βουλὰς, προκειμένου νὰ εὐχαριστήσουν, μίαν αἰρετικὴν ἐταιρείαν ὡς τὸ Βατικανόν» (σελ. 16).

Καὶ ἔχει πληρέστατον δίκαιον νὰ γράφῃ ἐπίσης: «Ἐὰν ἡ λιποταξία ἐνὸς ἀπλοῦ στρατιώτου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐνέπιστευσθῇ ἡ Πατρις τὴν φιλαξίαν τῶν συνόρων τῆς, θεωρεῖται προδοσία, πόσω μᾶλλον θὰ βαρύνεται διὰ τὴν προδοτικὴν πράξιν τοῦ 1924 ἡ ψυχὴ τῶν Νεοημερολογιτῶν Ἐπισκόπων, πρὸς τοὺς ὁποίους ὁ Κύριος ἐνέπιστευσθῇ τὰ ὅρια καὶ τὸν φραγμὸν τῆς ἀμώμου Ὁρθοδοξίας;» Ἀδικοῦν ἐπομένως ἑαυτοὺς, τὴν νομιμοσύνην τῶν τόσον ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς μάρτυς, ὅσον καὶ οἱ μάρτυρες κ. καθηγηταὶ Θεολόγοι, ὅταν δὲν διακρίνουν τί ἐστὶ «σχίσμα» καὶ τί «παρασυναγωγὴ» καὶ διαστρέφουν προφανῶς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ γεγονός ὅτι τὸ σχίσμα ἐδημιουργήσεν αὐτὴ ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀποδεχθεῖσα τὸν κατακεκρυμμένον ὑπὸ τῆς Ὁρθοδοξίας νεωτερισμὸν τοῦ παπικοῦ ἡμερολογίου, διὰ μιᾶς ἀπλῆς ἐγκυκλίου τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Χρυσόστομου Παπαδοπούλου. Ἐὰν οἱ κ. μάρτυρες συνεβουλεύοντο τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν, θὰ ἠναγκάζοντο νὰ ὁμολογήσουν ὅτι ἡ «Ἐκκλησία τῶν Νεοημερολογιτῶν» εἰσαγαγούσα τὸν ἐπὶ ἀράτον νεωτερισμὸν ἀπεστάτησεν ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξίαν τῶν Πατέρων ἡμῶν καὶ ἐγίνε «ντὲ φάκτο» σχισματικὴ, οἱ δὲ ἐμμένοντες εἰς τὸ ἀκαινοτόμητον καθεστὸς αὐτῆς, κλήρος καὶ λαὸς οὔτε σχίσμα δημιουργοῦν, οὔδὲ παρασυναγωγὴν, ἀλλὰ συνεχίζον καὶ ἀποτελοῦν αὐτὴν τὴν Ἑλλαδικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἥτις συννοούμενη μετὰ τῶν ἀπανταχοῦ τῆς οἰκουμένης πιστῶν, ἀποτελεῖ τὴν μίαν ἁγίαν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ Ἐκκλησίαν, ἥτις περιλαμβάνει, ὡς μέλη αὐτῆς, καθὼς καὶ προηγουμένως ἀνεφέραμεν «πάντας καὶ μόνους τοὺς πιστοὺς, τοὺς τὴν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ δηλ. ἀμώμητον πίστιν (ὑπὸ τοῦ Ἐκείνου τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἁγίων Οἰκοιμενικῶν Συνόδων, δειχθεῖσαν ἀδιστακτικῶς προσβεύοντας) κἂν καὶ τινες ἐξ αὐτῶν ἀμαρτίας παντοίας ὑπεύθυνοι εἴεν...». Αὕτη εἶναι ἡ φωνὴ τῆς Ὁρθοδόξου μιᾶς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας τέκνα ὑπάρχοντες: «ὁμολογοῦμεν τὴν καθολικὴν Ἐκκλησίαν ἀδύνατον ἀμαρτῆσαι ἢ βλῶς πλανηθῆναι ἢ ποτε τὸ ψεῦδος ἀντὶ τῆς ἀληθείας ἐκλέξαι. Τὸ γὰρ Πνεῦμα ἀείποτε ἐνεργοῦν, διὰ τῶν πιστῶς διακονούντων ἁγίων Πατέρων καὶ καθηγεμόνων πάσης ὁποιασοῦν πλάνης ἀπαλλάσσει» (Ἐπιστ. Πατρ.) τῶν τῆς Ὁρθ. Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας περὶ ὁρθ. πιστ. ὁρ. 16', 19' Νέα Σιών 1925), 220).

Καὶ ἔχει ἄδικον ἢ συγγραφεὶς νὰ χαρακτηρίζῃ τοὺς νεωτεριστὰς τοίτους κληρικοὺς ὡς «νεκτικὸρακας σαύρας, ὄφεις, Ἰσκαριώτας, ἀφροῦ δημιουργοῦν μόνον ἐρείλια διὰ τῶν νεωτερισμῶν τῶν καὶ θανατώ-

νουν ψυχὰς «ὅπερ ὧν Χριστὸς ἀπέθανεν ἐν σαρκί»;

Καὶ οἱ χαρακτηρισμοὶ αὐτοὶ δὲν ἀποτελοῦν ὕβριν, ἀλλὰ ἔλεγχον τῆς ἀσεβείας, κατὰ καθῆκον χριστιανικόν, καὶ τὸ ὁποῖον περιποιεῖ τιμὴν εἰς τὴν συγγραφέα, διότι προβαίνει εἰς τὸν ἔλεγχον κατὰ τῶν ἀσεβοῦντων ἐξ ἀγάπης ἁγίας πρὸς τοὺς πλανηθέντας Κληρικοὺς, μήπως συνέλθουν μετανοοῦντες καὶ πρὸς οἰκοδομὴν ἐν Χριστῷ τῶν πιστῶν κατανοοῦντες καὶ διακρίνοντες τὴν πλάνην ἀπὸ τῆς ἀληθείας, καὶ τὸ σκότος ἀπὸ τοῦ φωτός κατὰ τὴν Προφητικὴν φωνήν, διότι κατὰ τὸν Οὐρανοβάμονα: «τίς κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος, καὶ Χριστοῦ πρὸς Βελίαν»; Ἀλλὰ μήπως τοιαῦτα φράσεις δὲν ἀπαντῶσιν εἰς ἀγιογραφικά καὶ Πατερικά κείμενα;

«Ρομαία ἐξεγέρθητι ἐπὶ τοὺς λίθους ποιμένας» ὡς ὁ Προφήτης Ζαχαρίας καὶ ἀπειλεῖ μὲ θάνατον αὐτοὺς: «διασέχρησον» λέγων.

Ὁ τίμιος Πρόδρομος δὲν ἐλέγχει τοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους χαρακτηρίζον αὐτοὺς ὡς «γεννήματα ἐχιδνῶν»;

Ὁ Κύριος τῆς δόξης ὅλα τὰ φοβερά καὶ φοβικά «οὐαὶ» δὲν ἐξεφώνησεν ἐναντίον τῶν ἰδίων εἰς ὁλόκληρον τὸ κεφάλαιον τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου; Ἐθρίξεν λοιπὸν ὁ Κύριος, ἡ ἔκαμινε τὸ δομικὸν ἔλεγχον, πρὸς μετάνοιαν αὐτῶν λέγων δημοσίᾳ: «Οὐαὶ ὑμῖν γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι κατεσθίετε τὰς οἰκίας τῶν χηρῶν... Οὐαὶ ὑμῖν γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι κλείετε τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων... Οὐαὶ ὑμῖν ὀδῆγοι τυφλοί, οἱ διωλίζοντες τὸν κώνωπα, τὴν δὲ κήληρον καταπίνοντες... Οὐαὶ ὑμῖν γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι ἀποδεκατοῦτε τὸ ἡδύοσμον καὶ τὸ ἄνηθον καὶ τὸ κήμινον καὶ ἀφῆκατε τὰ βαρύτερα τοῦ νόμου, τὴν κρίσιν καὶ τὸν ἔλεον καὶ τὴν πίστιν... Οὐαὶ ὑμῖν γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι ὑποκριταί ὅτι παρομοιάζετε τάφοις κεκοσμημένοις ὅτινες ἔξωθεν μὲν φαίνονται ὡραῖοι ἔσωθεν δέ, γέμουνσι ὀστέων καὶ πάσης ἀκαθαρσίας»;

Ὁμοίως ὁ Ἀπόστ. Παῦλος χαρακτηρίζει τοὺς τοιοῦτους ἀσεβοῦντας νεωτεριστὰς ὡς «δαρεῖς λίθους», «ἢ φειδομένους τοῦ ποιμνίου»; (Πράξ. κ' 29).

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἱερὸς Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος χαρακτηρίζει ὡς «ἀνθρωπομορφα θηρία, ἃ οὐ μόνον ἀποστρέφονται χορὴ, ἀλλὰ καὶ φεύγουν τοὺς τὰ σχίσματα ποιοῦντας καὶ αἰρέσεις παρεισάγοντας. Καὶ εἰς τὴν πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολὴν βαρύντατα χαρακτηρίζει τοὺς τοιοῦτους «φρονοῦντας ἐναντία τῆς τοῦ Χριστοῦ διδασκαλίας, ἐπ' ὁλέθρῳ ἑαυτῶν, καὶ τῶν πεποιημένων αὐτοῖς, οὓς δεῖ ἡμᾶς ὡς θηρία ἐκκλίνειν... Εἰσὶ γὰρ κίνες ἐνεοί, οὐ δυνάμενοι ὑλακτεῖν, λυσσῶντες λαθρόδηκτοι, οὓς φυλάσσεσθαι χορὴ ἀνίατα γὰρ νοσοῦσι». Καὶ ἐξακολουθῶν ὁ Θεοφόρος Πατὴρ εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιστολὴν γράφει τὰ Θεόπνευστα: «Εἰ δὲ οἱ τοὺς ἀνθρωπίνους οἴκους διαφθείροντες, θανάτῳ καταδικάζονται, πόσω μᾶλλον οἱ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν νοθεύειν ἐπιχειροῦντες αἰωνίαν τίσουσι δίκην (θὰ κολιμοθῶν

αιώνιως), ὑπὲρ ἧς σταυρόν καὶ θάνατον ὑπέμεινεν ὁ Κύριος Ἰησοῦς, ὁ τοῦ Θεοῦ μονογενὴς Υἱός; Οὐκ τὴν διδασκαλίαν ὁ ἀθετήσας, λιπανθεὶς καὶ παχυνθεὶς, εἰς γέενναν χωρήσει».

Ὁ Ἀποστολικὸς δὲ οὗτος Πατὴρ ἐν ἀγίῳ Πνεύματι λαλῶν εἰς τὴν πρὸς Τραλλισίους ἐπιστολὴν χαρακτηριστικῶς ὡς Χριστεμπόρους τοὺς τὰ νεωτερικὰ εἰσάγοντας εἰς τὴν μὴ ἔχουσαν «οὐκίον ἢ οὐτίδα» ἀγίαν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Ἐκκλησίαν γράφον: «Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, οὐκ ἐγώ, ἀλλ' ἡ ἀγάπη Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα τὸ αὐτὸ λέγητε πάντες καὶ μὴ ᾗ ἐν ὑμῖν σχίσματα· ἥτε δὲ κατηροισμένοι τῇ αὐτῇ γνώμῃ, καὶ τῷ αὐτῷ νοί; Εἰσὶ γάρ τινες ματαιολόγοι καὶ φρεναπαταί, οὐ χριστιανοί, ἀλλὰ Χριστεμπόροι ἀπάτη περιφέροντες τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ κατηλείοντες τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ τὸν ἰὸν (τὸ δηλητήριον) προσπλέκοντες τῆς πλάνης τῇ γλυκερᾷ προσηγορίᾳ... λέγουσι γὰρ Χριστόν, οὐχ ἵνα Χριστόν κηρύξωσι, ἀλλ' ἵνα Χριστόν ἀθετήσωσι»....

Καὶ εἰς τὴν πρὸς Φιλαδελφεὶς ἐπιστολὴν βροντοκρανεὶ ὁ αὐτὸς Θεοφόρος: «Ἀδελφοί, μὴ πλανᾶσθε. Εἴ τις σκίζει ἀπὸ τῆς ἀληθείας ἀκολουθεῖ, βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσει» καὶ εἴ τις οὐκ ἀφίσταται τοῦ ψευδολόγου κήρυκος, εἰς γέενναν κατακριθήσεται. Οὕτε γὰρ εὐσεβῶν ἀφίστασθαι χρή, οὕτε δὲ δυσσεβέσι συγκεῖσθαι δεῖ. Εἴ τις ἐν ἄλλοτρίᾳ γνώμῃ περιπατεῖ, οὗτος οὐκ ἔστι Χριστοῦ... ἀλλ' ἔστιν ἀλώπηξ φθορεὺς ἀμπελῶνος Χριστοῦ. Τῷ τοιοῦτῳ μὴ συναναμιγνύσθε ἵνα μὴ συναπολήσθε αὐτῷ, κἂν πατήρ, ἢ, κἂν υἱός, κἂν ἀδελφός, κἂν οἰκεῖός!»

Καὶ ὁ ἅγιος Νικηφόρος (Π)χης Κων)πόλεως, ὁ ὁμολογητὴς ἐλέγχων τοὺς νεωτεριστὰς (εἰκονομάχους) συγχρόνους του, οἵτινες καταφρονούντες τὴν Ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν ἐξηγυρῶντες καὶ τοὺς ἁγίους Πατέρας ἡμῶν, στηλιτεύει αὐτοὺς μετὰ τὰ χαρακτηριστικὰ ἐπιθέτα ὡς ἐξῆς: «Σοφροὺς δὲ χειροτονοῦσιν ἑαυτοὺς οἱ σαρκολίδοι, καὶ παρὰ τῶν σπουδαστῶν ἀξιοῦσι καλεῖσθαι Θεολόγοι οἱ κενολόγοι καὶ χρυσοστόμοι οἱ αἰσχροδόμοι... πῶς γὰρ ἐμελλον ἄλλοτρίων ψυχῶν φεῖσθαι, οἱ γε τῶν ἰδίων ἡφειδικότες ἀπογόνους παντάπασιν (=πῶς θὰ ἐφρόντιζον διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ποιμνίου των, ἀφοῦ δὲν ἐλογάζον τὴν ἰδικήν των ψυχὴν).

Ἐπομένως ὁ ἔλεγχος αὐτός, τὸν ὁποῖον ἀκούομεν εἴτε ἀπὸ τῆς Ἀγίας Γραφῆς, εἴτε ἀπὸ τοὺς Θεοῦ Πατέρας, δὲν ἀποτελεῖ ὕβριν, ἀλλὰ φωνὴν κραυγαλέαν τῆς συνειδήσεως, ποὺ φοβεῖται τὸν Θεόν, καὶ ἀγαπᾷ τὸν πλησίον, ἵνα συνέλθῃ ὁ πλανώμενος καὶ σωθῇ διὰ τῆς μετανοίας ἀπὸ τῆς ὁργῆς τοῦ Θεοῦ! Δὲν ἐπιδέχεται νεωτερισμὸν ἢ ὁρθοδοξίαν τῶν Πατέρων ἡμῶν, ὡς κατέχουσα πλήρως τὴν ἀλήθειαν καὶ εἰς τὴν ἀγνωστάτην χριστιανικὴν πίστιν καὶ εἰς τὴν θεϊαν λατρείαν: »...Μεγίστη γὰρ τὸν προστιθέντα καὶ τὸν ἀφαιρούντα τιμωρία δεσμεῖ. Ἐπικατάρατος γὰρ φησιν, δὲ μετατίθῃσιν ὅρια Πατέρων» ἀποφαίνεται ἡ Ζ' Ἀγ. Οἰκον. Σύνοδος.

Ὅποیان σχέσιν πλέον δύναται νὰ ἔχῃ ἡ ἐπίση-

μος λεγομένη Ἐκκλησία τῶν Νεοημερολογιτῶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολικὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ἥτις εἶναι καὶ ἡ ταμιούχος τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἀφοῦ κατέστη «ἐντὶ φάκτι» σχισματικὴ, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀπεδέχθη τὸν ἀνορθόδοξον νεωτερισμὸν τοῦ παπικοῦ ἡμερολογίου, κατὰ τὴν ὁμολογίαν αὐτοῦ τοῦ εἰσηγητοῦ τοῦ νεωτερισμοῦ, ἀρχιεπισκόπου Χρυσόστομου Παλαδοπούλου, ὡς προαναφέραμεν καὶ συμφώνως πρὸς τὸν α' κανόνα τοῦ Μ. Βασιλείου;

Ἡ συγγραφεὺς ἐν τῷ ὑπὸ δίκην βιβλίῳ αὐτῆς ἀναφέρει ὁρθῶς, ὅτι ἐστερήθη ἡ Ἐκκλησία τῶν Νεοημερολογιτῶν «τὴν οὐσίαν, τὴν χάριν, τὴν ἀγιότητα καὶ τὸ πλέον λυπηρὸν τὴν ὁρθὴν πίστιν» (σ. 188). Τοῦτο ἐπικαλοῦνται μετὰ τῶν ἄλλων ἀβασίμων κατηγοριῶν οἱ κ. κατήγοροι. Τοῦτο διαταράσσει τοὺς κύκλους τῶν Νεωτεριστῶν λεγομένων Ποιμένων. Ἀλλὰ μάτην ταράσσονται. «Εἰς μάτην συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ κατὰ τοῦ Κυρίου καὶ κατὰ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ» (ψ. 2). Δὲν ἀποτελοῦν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἐν τοῖς προηγουμένοις εἶδομεν, ἀλλὰ «Ἐκκλησίαν τῶν πονηρευομένων» κατὰ τὸν ψαλμῶδον (ψ. 25)· καὶ περὶ τῆς ὁποίας λέγει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον: «ἐμίσησα ἐκκλησίαν πονηρευομένων» καὶ μετὰ ἀσεβῶν οὐ μὴ καθίσω».

Οἱ νεωτεριστὰντες Ποιμένες δὲν εἶναι πλέον «οἱ γνήσιοι Ποιμένες καὶ ἡγούμενοι» τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, περὶ τῶν ὁποίων ὁμιλεῖ ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν, καὶ εἰς τοὺς ὁποίους ὀφείλεται ἀπόλυτος ὑπακοὴ ἀπὸ τῶν πιστῶν, (Ἐβρ. ιγ' 7, 17)· ἀλλ' εἶναι οἱ ἀσπονδοὶ πολέμιοι αὐτῆς καὶ πρὸς τοὺς ὁποίους ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει ἐπιτρέπεται ὑπακοὴ· διότι διαστρέφουν τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, διαστρέφουν τὸν Ἅγιον Πατέρα τὸ ἔργον καὶ τὴν διδασκαλίαν, διαστρέφουν τὰς εὐθείας ὁδοὺς τοῦ Κυρίου, καὶ ὡς ἀποστάται ἀπὸ τῶν «δικαιοματιῶν» τοῦ μεγάλου ἡμῶν Θεοῦ καὶ Σωτῆρος, Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ διατελοῦν ὑπὸ τὴν κατάραν τῆς Μεγαλωσύνης Αὐτοῦ. Τοῦτο κηρύσσει ὁ Προφήτης Μαλαχίας ἐναντίον τῶν παρβασιόντων ἱερέων τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ βοῶν: «Καὶ ἂν μὴ ἀκούσῃτε καὶ μὴ θῆσθε εἰς τὴν καρδίαν ὑμῶν τοῦ δοῦναι δόξαν τῷ ὀνόματί μου, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ, καὶ ἐξαπιστελῶ ἐφ' ὑμᾶς τὴν κατάραν καὶ ἐπικαταράσσω τὴν εὐλογίαν ὑμῶν... Καὶ ὑμεῖς ἐξεμψ' διεφθείρατε τὴν διαθήκην τοῦ Λευῖ». Τοῦτο βεβαίως ἐπίσης ὁ Προφήτης Ὡσηε βοῶν ἀπὸ μέρους τοῦ Κυρίου πρὸς τοὺς ἀθετοῦντας τὸν θεῖον νόμον ἱερεῖς: «Σὺ ἐπίγνωσιν ἀπώσω, καὶ γὰρ ἀπώσωμαί σε τοῦ μὴ ἱερατεύει μοι», (δηλαδὴ δὲν θὰ σὲ λογαριάσω γιὰ ἱερεῖά μου, ἀφοῦ δὲν σέβῃς τὸν νόμον μου.)

Ὁ δὲ ἱερός Θεοδόρητος ὁ Κύριου ἐρμηνεύον τὸ χωρίον τῆς Π.Λ. «Καὶ εἴτε Σαμουὴλ πρὸς Σαουλ εἰ θελήτῃ τῷ Κυρίῳ ὀλοκαυτώματα καὶ θυσιάαι ὡς τὸ ἀκούσαι φωνῆς Κυρίου: Ἰδοὺ ἀκοὴ ὑπὲρ θυσίαν ἀ-

γαθή, καὶ ἡ ἐπακρόασις ὑπὲρ σιᾶν κριῶν» θρονοφωνεῖ: «Διότι λατρεῖ τις (λέγει ὁ Προφήτης) τὸν θεόν, μὲ τὸ νὰ ἐκπληρώνη τὰ προστεταγμένα, οὐχὶ μὲ τὸ νὰ προσφέρῃ τὰ δῶρα. Διότι εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ λατρεία, ἡ ὁποία γίνεται κατὰ παράβασιν τῆς βουλῆς Αὐτοῦ καὶ πρόξενος συμφορῶν»!

Καὶ ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει ἡ ἐπίσημος λεγομένη Ἐκκλησία τῶν Νεοσημερολογιτῶν ὁρθώματα ὑπὸ τῆς ὁσιωτάτης συγγραφῆς χαρακτηρίζεται ὡς σχισματική· διότι ὄντως ἀπὸ τοῦ ἔργου αὐτῆς εἶναι τοιαύτη! Δὲν δύνανται ἐπομένως νὰ διεκδικήσῃ τὸ δικαίωμα, ὅτι τὰ τελούμενα ὑπ' αὐτῆς Μυστήρια ἔχουν τὴν ἀγιαστικὴν χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος, διότι ἠθέτησε τὴν πάνσεπτον τῆς Ἐκκλησίας ἀρχαίαν παράδοσιν, καὶ ἰδιόρρηξε διὰ τοῦ σχίσματος «τὸν ἄνωθεν ὕφαντον χιτῶνα τοῦ σώματος τοῦ Κυρίου» καὶ καταφρονεῖ τῶν ἱερῶν κανόνων τὸ θεῖον κύρος, βλασφημοῦσα εἰς Αὐτό. Τὸ Πανάγιον Πνεῦμα!

Καὶ ἡ Ἐκκλησία αὕτη δὲν «ὀρθοτομεῖ πλέον τὸν λόγον τῆς ἀληθείας» καὶ ἐξέπεσεν ἀπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ! Εἶναι λυπηρόν, ὀδυνηρόν, θρήνον ἄξιον τὸ γεγονός τοῦτο! Καὶ δὲν εἶναι ἀποκνήματα τῆς ἀσθενοῦς ἡμῶν διανοίας ταῦτα, ἀλλὰ ἡ φωνὴ ἡ ἀγία τῆς τροφῆς ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία μᾶς διδάσκει, ὅτι τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἔχουν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐδραῖοι καὶ ἀμετακίνητοι ἵστανται εἰς τὸ ἔδαφος τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων καὶ διατάξεων τῶν ἁγίων Πατέρων!

Καὶ ἡ φωνὴ αὕτη τῆς ἀγιωτάτης Ὁρθοδοξίας βοᾷ διὰ τῆς Ζ' Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου: «...Καὶ μάρτυς Ἰωάννης ὁ τῆς Θεολογίας πρῶταρχος λέγων: «Ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ ἐγένετο. Αὐτοὶ λοιποὶ (οἱ νεωτερισταὶ) τὴν ἀλήθειαν ἀφῆσαντες, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ πατρισταὶς κινῆται λέγων: «ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάτριξ μου» καὶ τὸ ψεῦδος πρὸς ἑαυτοὺς ἐλκύσαντες, φανερόν, ὅτι τῆς χάριτος ἐξέπεσαν... καὶ μὲ ποικίλους λόγους τὴν ἑαυτῶν γνώμην συρραφωθήσαντες τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, ὡς ἐσφαλμένην κρίνουσιν ἀπαλλόντες τοὺς λόγους αὐτῶν ὑπὲρ ἔλαον γραφικὰ τινα φθεγγόμενοι! Καὶ κηρύττει ἡ αὐτὴ ἀγία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ὅτι οἱ νεωτερισταὶ μὲ τοὺς λόγους μὲν «σχηματίζονται τὴν εὐσεβειαν περὶ δὲ τὸν νοῦν κακοσυνοῦσιν» ἐφ' ὅσον δὲν ἀποδέχονται «τὴν ὑπὸ τοσοῦτων ἁγίων κεκρατηκυῖαν παράδοσιν», (βλ. πρακτ. Ζ' Ἀγ. Οἡ. Συν.). Τὴν μίαν Ἀγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν ὁ Χρυσόστομος Φωστὴρ τῆς Δαμασκοῦ, μελωδὸς Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς ὁρίζει: «Διδάσκει δὲ ἡμᾶς τὸ Σύμβολον πιστεῖν: Καὶ εἰς μίαν Ἀγίαν Καθολικὴν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν. Ἔστιν οὖν ἡ Ἀγία τοῦ Θεοῦ Καθολικὴ Ἐκκλησία τὸ σύστημα τῶν ἀπ' αἰῶνος Ἀγίων Πατέρων, Πατριαρχῶν, Προφητῶν, Ἀποστόλων, Εὐαγγελιστῶν, Μαρτύρων, οἷς προσετέθη πιστεύσαντα ὁμοθυμαδὸν πάντα τὰ ἔθνη. Καὶ ἐκ τῶν λόγων τούτων ἀντιλαμβάνεται πᾶς Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῶν σεπτῶν παραδόσεων, τὰς ὁ-

ποίας φυλάττει ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, ὁμοιομόρφως, ἀπανταχοῦ τῆς οἰκουμένης. Καὶ οὐδεὶς δύνανται Πατριάρχης ἢ Ἀρχιεπίσκοπος ἢ Ἐπίσκοπος, νὰ ἀσεβήσῃ πρὸς αὐτάς, χωρὶς νὰ ἐπισύρῃ καθ' ἑαυτοῦ τὰς φορικτὰς κυρώσεις τὰς ὁποίας ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ἐκφωνεῖ κατὰ τῶν αἰρετιζόντων ἢ σχισματικῶν ἡ Μητρὶς ἡμῶν Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία. Οἱ εἰσηγηταὶ τῶν κακοδόξων νεωτερισμῶν λογιζόμενοι ὑπ' αὐτῆς ὡς ἀνιέροι καὶ βλάσφημοι εἰς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ εἶναι ἀποστάται καὶ λιποτάκται ἀπὸ τῶν περιβόλων Αὐτῆς. Ἐναντίον αὐτῶν ἐκφωνεῖ διὰ τοῦ ὅρου Αὐτῆς ἡ Ζ' Ἀγία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος: «Εἰ τις πᾶσαν Παράδοσιν Ἐκκλησιαστικὴν ἔγγραφον ἢ ἄγραφον ἀθετεῖ ἀνάθεμα ἔστω». Καὶ τὸ φορικτὸν τοῦτο ἀνάθεμα μεταδίδουσα ἐνεργητικῶς κατὰ τῶν παραβιάζόντων τὰς Ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις εἰς πρῶτον πληθυντικὸν πρόσωπον, ἡ αὐτὴ Ἀγία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος βοᾷ: «Ἡμεῖς τοὺς προστιθέντας τι ἢ ἀφαιροῦντας ἐκ τῆς Καθολικῆς (Ὁρθοδόξου) Ἐκκλησίας ἀναθεματίζομεν». Διὰ δὲ τοῦ τόμου τῆς ἑνώσεως ἡ Ἐκκλησία ἀνεθεμάτισεν καὶ αὐτὴν τὴν καινοτομίαν τοῦ νέου παπικοῦ ἡμερολογίου, βοῶσα: «Ἀπαντα τὰ παρὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν καὶ τὴν διδασκαλίαν καὶ ὑποτίπωσιν τῶν ἀοιδίμων Πατέρων καινοτομηθέντα καὶ πραχθέντα ἢ μετὰ τοῦτο πραχθησόμενα ΑΝΑΘΕΜΑ». Αἱ αὐτοὶ ἡ συγγραφῆς τοῦ βιβλίου «οἱ Λήμμοι τῆς Ὁρθοδοξίας τοῦ 1924», πᾶν δικαίως παραπέμπει τὸν ἀναγνώστην εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Παλαισημερολογιτῶν, ὅχι ἀσκοῦσα προσηλυτισμὸν ὅπως ἐσφαλμένως κατέθεσαν οἱ κ. μάρτυρες, ἀλλὰ ὁρμηκῶς ἀπὸ τοῦ ὑκαθήκοντος τῆς ἀγάπης εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸν πλησίον, ὑπὲρ τῆς σωζούσης Χριστιανικῆς ἀληθείας. Ἡ Ἐκκλησία τῶν Παλαισημερολογιτῶν, εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῶν παραδόσεων τῆς Ὁρθοδοξίας. Αὐτὴ συνεχίζει καὶ διατηρεῖ τὴν ἐννοιαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξέκλινε ἡ νεοσημερολογικὴ Ἐκκλησία διὰ τοῦ ἐπαράτου νεωτερισμοῦ καὶ εὐρέθῃ ἔξω τοῦ περιβόλου τῆς Ὁρθοδοξίας, αἰρετίζουσα σήμερον διὰ τῆς σιωπῆς της, ἐναντι τῆς αἰρετικῆς κινήσεως τῶν οἰκουμενιστῶν ἀθέων ψευδοποιμένων. Ὑπὲρ τῶν παραδόσεων τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ὁμολόγησεν καὶ ἐξορίαν πικρὰν ὑπέμεινεν ὁ ἀοίδιμος Ἱεράρχης καὶ ἡγέτης τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος κυρὸς Χρυσόστομος ὁ πρῶτος Φλωρίνης κοιμηθεὶς ὡς ὁμολογητῆς ἀληθῆς τῆς ὀρθοδοξίας. Ἡ Ἐκκλησία τῶν Παλαισημερολογιτῶν κακῶς οὕτω ὀνομαζομένων, δὲν διεξάγει τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῶν 13 ἡμερῶν, ἀλλὰ τὸν ἀγῶνα τὸν τιμαλφῇ ὑπὲρ τῶν Ἱερῶν θεσμῶν τῶν ἀκαταλύτων τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν Πατέρων ἡμῶν. Διεξάγει ἐπομένως τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς Πατρῴας εὐσεβείας, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ποταμοὶ ἐχύθησαν αἱμάτων, καὶ ἐστεφανώθησαν καλλίνικοι μάρτυρες καὶ ὁμολογηταὶ τῆς Πίστεως καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ ἔργου τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τὸ Ὅποιον «ὅλον συγκροτεῖ τὸν θεσμὸν τῆς Ἐκκλησίας». Τοῦτο τὸ ἔργον τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἐπιδιώκουν σήμερον αἱ σωτῆραι καὶ καταχθό-

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

νιοι δυνάμεις νὰ καταλύσουν διὰ τῶν ὁργάνων αὐτῶν, τὰ ὁποῖα εἰσέδυσαν εἰς τὰ "Ἁγία τῶν Ἁγίων τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Πῶς εἶναι λοιπὸν δυνατὸν νὰ ἔχη χάριν ἡ αἰρετίζουσα τῶν νεομερολογιτῶν Ἐκκλησία, ἡ ὁποία πολεμεῖ τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡ ὁποία διατελεῖ ὑπὸ τὰ φορικτὰ ἐπιτίμια τῶν Ἀγ. Πατέρων, καὶ περιεβλήθη τὴν «κατάραν τοῦ Θεοῦ ὡς ἱμάτιον» κατὰ τὸ γραφικόν, καὶ ὡς ἀποφαίνεται ὅλη ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, διὰ τῶν τασάρων Αὐτῆς Πατριαρχῶν, καὶ μετὰ τῶν περὶ αὐτοὺς Ἱερῶν Συνόδων, διὰ τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1848 ἐχούσης οὕτω:

«...Κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας, ἣν παρελάβομεν ἄδολον παρὰ τηλικούτων ἀνδρῶν ἀποστρεφόμενοι πάντα Νεωτερισμὸν ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ Διαβόλου. Ὁ δεχόμενος νεωτερισμὸν κατελέγχει ἑλισσὴ τὴν κεκηρυγμένην, Ὁρθόδοξον πίστιν.

Ἄλλ' αὕτη πεπληρωμένη ἦδη ἐσφράγισται, μὴ ἐπιδεχομένη μήτε μείωσιν μήτε αὔξησιν, μήτε ἀλλοιώσιν ἢν τινα οὖν καὶ ὁ τοιμῶν ἢ πράξει ἢ συμβουλεύσαι, ἢ διανοηθῆναι τοῦτο ἦδη ἠρνήθη τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ ἦδη ἐκουσίως καθυπεβλήθη εἰς τὸ αἰώνιον Ἀνάθεμα, διὰ τὸ θλασφημεῖν καὶ τὸ πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὡς τάχα μὴ ἀρτίως καλῆσαν ἐν ταῖς γραφαῖς καὶ Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις. Τὸ φορικτὸν τοῦτο Ἀνάθεμα ἀδελφοί, τέκνα ἐν Χριστῷ ἀγαπητά, οὐκ ἐκφρονούμεν ἡμεῖς σήμερον, ἀλλ' ἐξεφρόνησε πρῶτος ὁ Σωτὴρ ἡμῶν... Ἐξεφρόνησαν τοῦτο αἱ ἐπὶ τὰ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι καὶ σίμπας ὁ χορὸς τῶν Θεοφόρων Πατέρων. Ἀπαντες οὖν οἱ νεωτεριζόντες ἢ αἰρέσει, ἢ σχίσματι ἐκουσίως ἐνεδίδθησαν κατὰ τὸν ψαλμωδὸν «κατάραν ὡς ἱμάτιον». Οὕτω φρονούντες οἱ Πατέρες ἡμῶν καὶ ὑπακούοντες εἰς τοὺς ψυχροσθητοῦς λόγους τοῦ Παύλου ἐστάθησαν σταθεροὶ καὶ ἐδραῖοι εἰς τὴν ἐκ διαδοχῆς Παραδοθεῖσαν αὐτοῖς πίστιν καὶ διέσωσαν αὐτὴν ἔσπετον καὶ ἄχραντον διὰ μέσουτῶσαν αἰρέσεων καὶ παρέδοκαν εἰς ἡμᾶς εὐλακρινὴ καὶ ἀνόθευτον ὡς ἐξῆλθεν ἄδολος ἀπὸ τοῦ στόματος τῶν πρώτων ὑπηρετῶν τοῦ Λόγου. Οὕτω φρονούντες καὶ ἡμεῖς ἄδολον, ὡς παρελάβομεν, μετοχετεύομεν αὐτὴν εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς μηδὲν παραμειδόντες, ἵνα ὦσι κάκεῖνοι, ὡς καὶ ἡμεῖς, εὐπαρουσίαστοι καὶ ἀκαταίσχυντοι λαλοῦντες περὶ τῆς τῶν προγόνων πίστεως.

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἀνθίμος, ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Ἱερόθεος, ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας Μεθόδιος, ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Κερίλλος καὶ οἱ περὶ αὐτοὺς Ἐπίσκοποι.

Ὅθεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Παλαιομερολογιτῶν ἐνστάσκει ἡ χάρις τοῦ τελετωρχικοῦ Παναγίου Πνεύματος. Καὶ καθὼς βεβαίως ὁ Ἅγιος Νι-

κηφόρος ὁ Πατριάρχης Κων)πόλεως ὁ ὁμολογητὴς «εἰ καὶ πάνυ ὀλίγοι ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ καὶ εὐσεβεῖα διαμείνωσι οὗτοι εἰσὶν Ἐκκλησία καὶ τὸ κύρος καὶ ἡ προστάσις τῶν Ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν ἐν αὐτοῖς κεῖται. Κἂν κακοπαθήσῃ αὐτοῖς ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας δεήσει ὑπερ ἑστὶν εἰς καύχημα αἰώνιον καὶ ψυχικῆς σωτηρίας πρόξενον...». (Ἐκ τοῦ ἀπολογητικοῦ μικροῦ Πατρ. (Μίγκνε 100, 834). Αὕτη εἶναι ἡ Ὁρθόδοξος πίστις τῶν Πατέρων ἡμῶν. Ὑπὲρ Αὐτῆς ἠγωνίσθησαν οἱ Πατέρες ἡμῶν τοῦ 1821 καὶ ἐμεγαλουργήσαν διότι ἦτο ὁ Θεὸς μετ' αὐτῶν. Αὐτὴν ὀφείλομεν ὡς Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ νὰ διαφυλάξωμεν, καὶ μετὰ τῆς ἀγάπης πρὸς ἀλλήλους νὰ δυνηθῶμεν καὶ τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν Ἔθνος τὸ παραπλανώμενον σήμερον νὰ βοηθήσωμεν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ιστορικῆς ἀποστολῆς του ὑπὸ τῆς θείας Προνοίας καὶ τῆς δημιουργίας τοῦ ὄντως Ἑλληνοχριστιανικοῦ Ὁρθόδοξου πολιτισμοῦ. Τὸ καθήκον αὐτὸ τὸ ὁποῖον ὑπέχουμεν ὅλοι ὡς Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, ὀφείλομεν νὰ προσέξωμεν καθὼς μεγάλη τῇ φωνῇ διεκήρυξεν ὁ ἡγέτης τοῦ Ἱεροῦ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας Ἀγῶνος κυρὸς Χρυσόστομος, βεβαιώσας ἐγγράφως τε καὶ προφορικῶς ὅτι: «τὰ Μυστήρια τῶν νεομερολογιτῶν εἶναι ἁμοῖρα τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ».

Μάρκος Μοναχὸς

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΕΤΑΙΡΕΛΙΣΜΟΥ

Ἐπειδὴ ἡ εορτὴ αὕτη συμπίπτει ἐφέτος τὴν ἡμέραν τῆς Μεγ. Παρασκευῆς διὰ τοῦτο μετατίθεται εἰς τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα καὶ ψάλλεται μετὰ τῆς Ἀναστασίμου Ἀκολουθίας κατὰ τὴν τιτακὴν διάταξιν. (Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΙ

ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. Αὔξεντιου ἐχειροτονήθη ὁ Μοναχὸς Εὐθίμιος κατὰ κόσμιον Εὐάγγελος Λεων. Μπαρδάκας ἐκ Λαμίας, διαδοχικῶς εἰς Ἀναγνώστην, Ὑποδιάκονον καὶ Διάκονον τὴν 21. 1.72 εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Τσακού.

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀγίου Θαιμακοῦ κ. Καλλινίκου ἐχειροτονήθη εἰς Πρεσβύτερον ὁ Ἱεροδιάκονος Ἐπιφάνιος τὴν 31.1.72, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Σπυριδωνος Λαμίας.

Εὐχόμεθα αὐτοῖς καλὴν σταδιοδρομίαν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρεται εἰς γνῶσιν τῶν πιστῶν, ὅτι ὁ ἐκ Κοζάνης καταγόμενος καὶ ἐκεῖ διαμένων Κωνσταντῖνος Γκατζιούρας, ἑγγαμῶς Κληρικὸς τῶν Μαθηαῖων, δὲν ἀνήκει εἰς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱ. Συνόδου)